

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξώ-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ δλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηννοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 16 Μαΐου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 24

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ἐπιτέλους! τὸ ὄνειρο ἔγινε πράγ-
μα. Χρειάσθηκαν ἀπάνω ἀπὸ δέκα
χρόνια—τὸ 1925 ἄρχισε ὁ Ἔρανος
—ἀλλὰ ἡ προτομή τοῦ Πολέμου τὸ,
σεμνὸ μνημεῖο ποὺ θέλησαν νὰ ἐγεί-
ρουν τὰ τότε Διαπласόπουλα στὸν
ἀγαπημένο τους ποιητὴ—ἀγαπημένο
καὶ τῶν σημερινῶν καὶ τοῦ Πανελλη-
νίου—εἶναι τώρα στημένη στὴν ὠ-
ραία τῆς θέσης, κι' ἀπὸ τὴν περα-
σμένη Κυριακῇ, ποὺ ἔγιναν ἐπίσημα
τάποκαλυπτήρια, μπορεῖ νὰ τὴν βλέ-
πῃ ὅλος ὁ κόσμος!

Αὐτὴ τὴν τελετὴν θέλω τώρα νὰ
σὰς περιγράψω, γιατί ἔγινε σὲ περιω-
ρισμένο χώρῳ—σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μικρὲς
ἐκείνες πλατεῖες ποὺ ἀνοίγουνται ἐ-
δῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ πάρκο τοῦ Ζαπ-
πείου—ἡ εἴσοδος ἦταν μὲ προσκλή-
σεις—καὶ καλέσθηκαν μόνο οἱ λίγοι,
οἱ ἀπαραίτητοι, ποὺ μποῦσαν νὰ χω-
ρέσουν—κι' ἔτσι κανένας ἴσως ἀπὸ
σὰς δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν
ἀπολαύσῃ.

Ἡ πρόσκληση ἦταν γιὰ τίς 11 τὸ
πρωτὶ. Πῆγα λίγο νωρίτερα γιὰ νὰ
βρῶ καὶ κανένα πάγκο νὰ καθίσω...
Ἡ ἡμέρα γλυκεῖα, καθαυτὸ ἀνοιξι-
τικὴ, στὸν οὐρανὸ λίγα μόνο ἄσπρα
συννεφάκια, κι' ἡ μικρὴ πλατεῖα στο-
λισμένη ὀλόγυρα καὶ σκιασμένη ἀπὸ
τὰ καταπράσινα φυλλώματα τῶν θά-
μνων τῆς καὶ τῶν δέντρων. Στὸ βά-
θος, στὴ μέση ἐνδὲς μικροῦ καγγελο-
φρακτοῦ παρτέρ μὲ πολύχρωμα
λουλούδια, ἡ προτομή σκεπασμένη
μὲ μιὰ ἑλληνικὴ σημαία, ἔτοιμη νὰ-
ποκαλυφθῇ. Στὴ μικρὴ πλατεῖα, ἕνα
γύρο, ἀραδιασμένα τὰ παιδιὰ τῆς
Σχολῆς Ἀπόρων τοῦ «Παρνασσοῦ»
μὲ τὸν δραστήριον ἐπιθεωρητὴ τῆς,
τὸν κ. Λεοντίδην, ποὺ ὀδηγεῖ καὶ ἐ-
πιβλέπει. Σὲ μιὰ ἄκρῃ κι' ἡ μπάντα
τοῦ Δήμου. Σ' ὅλες αὐτὲς τίς στολές,
μουσικῶν καὶ μαθητῶν, ἐπικρατεῖ τὸ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΠΟΥ ΕΚΑΜΑΝ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΣΤΟ ΖΑΠΕΙΟ
ποὺ ἔγιναν τὰποκαλυπτήριά της τὴν περασμένη Κυριακῇ.

(Φωτογραφία τῶν Ἀθηναϊκῶν Νέων)

γαλάζιο που τόσο έναρμονίζεται με το πράσινο. Ο χώρος στη μέση είναι ακόμα άδειος· αλλά σιγά-σιγά γεμίζει και σε λίγο ασφυκτικά... Νά οι επίσημοι, τελευταίοι: ο υπασιπότης κ. Στρίπεργ που αντιπροσωπεύει την Α. Μ. τον Βασιλέα· ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσόστομος· ο νομάρχης κ. Καλαμάρας· ο υπουργός της Παιδείας κ. Λούδης· ο δημαρχών κ. Πλυτς. Τον «Παρνασσό» αντιπροσωπεύει ο πρόεδρος κ. Ίππ. Καραβίας και πολλά ακόμα μέλη του Συλλόγου. Και τη «Διάπλασι» ο διευθυντής κ. Ν. Π. Παπαδόπουλος με όλο το «σπιτικό» και με τους συνεργάτες του: τον κ. Σεφερλή, τον κ. Στασινόπουλο, τη δ. Γ. Ταρσούλη, τη δ. Μ. Φαλαγγά. Ήταν και πολλοί άλλοι αν-

Και πώς θάναπομονοῦσε νάρχισή η τελετή, νά τραδηχθῇ ἡ σημαία, νά ἰδῇ σὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴ μαρμαρένια μορφή τοῦ ἀγαπημένου της, τοῦ δοξαμένου, ὅπως δὲ ἀναπομονοῦν ὅλοι νά ἰδοῦν κάτι ποθητὸ ὅταν ἰσαῖσα πλησιάζῃ ἡ ὥρα—δὴν, ἀπὸ δόλκερα φαγμένα χρόνια, δὲν μένουν παρὰ λίγα λεπτά, λίγα δευτερόλεπτα...

Καὶ νά, ἡ ὥρα ἦρθε. Πρῶτος ἀνεβαίνει σὸ βῆμα ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ζηπείου—ὁ νοικοκύρης νά ποῦμε τοῦ πάρκου ποὺ δέχθηκε τὸ μνημεῖο—ὁ κ. Κ. Κυριακός, καὶ μετὰ λίγα ὥρατα λόγια ἐκφράζει τὴ χαρὰ τοῦ ποῦ, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους μαρμαρένιους ποιητὲς τοῦ, τὸ πάрко τοῦ Ζηπείου θὰ δείχνῃ τώρα καὶ τὸν λαοφίλητο Ἰωάννη Πολέμη. Τὸν διαδέχεται ὁ πρόεδρος τοῦ

καλλιτέχνη κ. Ι. Κουλουρή· πῶς, τὸ μνημεῖο, τελειωμένο, ἔμενε χρόνια σὸ ἐργαστήρι, γιατί δὲν βρισκόταν τόπος νά στηθῇ (τὴν ξέρετε αὐτὴ τὴν ἱστορία) καὶ πῶς ἐπιτέλους ἀνέλαβε ἀξιεπαῖνα τὴ φροντίδα ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος «Παρνασσός» ποὺ κι' ἄλλες προτομές ποιητῶν ἔχει στήσει ὡς τώρα. Καὶ μετὰ τὴ διήγηση, ποὺ τοῦ ἔδωσε ἀφῆρη νά ἐπαινέσῃ τὴ «Διάπλασι» καὶ τὰ Διαπλάσπουλα γιὰ τὴν ἔργου, ὁ κ. Καραβίας ἐχαράκτησε πιστὰ τὸν ποιητὴ.

Στὸ βῆμα ἀνεβαίνει τώρα ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Καὶ νά ὁ σύντομος, μὲ τόσο ὥρατος, τόσο μεστός, τόσο φιλοσοφικὸς λόγος ποὺ ἐκφωνεῖ ὁ κ. Λούδης:

«Ἡ Τέχνη, καὶ ἰδιαίτερος ἡ Ποίησις, εἶναι ἀποκάλυψις ὅπως ἡ Θρησκεία. Ὁ Ποιητὴς κατέχεται μέχρι τῶν βαθῶν ὅπου διατρέβουν αἱ «Μητέρες» τοῦ Γκαίτε καὶ, ἀνερχόμενος εἰς τὸ φῶς, ἀνακοινῶν εἰς τὸν λαόν του τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν καθοδὸν τοῦ εἰς τὰ ἀπόρητα βάθη τῆς ζωῆς. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν καθίσταται ὁδηγὸς τῶν ἄλλων, ὑποφῆτης εὐγενεστέρων αἰσθημάτων καὶ ὑψηλοτέρων ἰδεῶν, καλλιτέχνης ψυχῶν καὶ κήρυξ ἰδανικῶν, τὰ ὅποια ἐξαίρουν ὑπερῶν τῆς κενότητος τῆς καθημέραν ζωῆς καὶ καταβάλλουν τὰ σπέρματα γενναίας δημιουργίας εἰς τὸ στήθος τοῦ λαοῦ του.

Τοιοῦτος ποιητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ἰωάννης Πολέμης, ὥρατος ποιητὴς καὶ ἀνθρωπος-ποιητὴς. Διὰ τῆς ρομαντικῆς διαισθήσεως ἡ ὁποία τὸν διακρίνει, συνέλαβε τὰ μυστικά τῶν Μητέρων, καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τοῦ στίχου τοῦ προσεπαθῆσε νά ἐμβάλῃ αὐτὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἄλλων. Θερμὸς πατριώτης, ἐψάλε τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος· καὶ ἐκ τῆς βαθείας τοῦ θρησκευτικότητος ἠντλήσεν ὁμαλὸν φρόνημα καὶ καθαρότητα, οἷον μόνον ἡ θρησκευτικότης χαρίζει. Ἡ προτομή του, τὴν ὅποιαν ὀφείλει ἡ Ἑλλάς εἰς μίαν τόσο εὐτυχὴ ἐμπνευσιν, ἃς ὑπομνήσκη εἰς τὰς νέας ἐκάστοτε γενεάς, ὅτι τῆς ἀληθινῆς δημιουργίας πλοῦσαι πηγὰί εἶναι καὶ θὰ παραμένουν ἔσθαι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ἡ νοσταλγία τοῦ Ἰδανικοῦ, τὴν ὁποίαν χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ θρησκευτικότης».

Κι' ἦλθε ἡ μεγάλη στιγμή: ὁ κ. Ὑπουργὸς τραβᾷ ἕνα κυανάλευκο κορδόνι, ἡ σημαία ἀποσφύρεται καὶ τὸ μνημεῖο ξεσκεπάζεται. Ἡ μουσικὴ χαίρετ'. Ὅλοι ἀσχεπεῖς κοιτάζουν μὲ συγκίνηση τὴν ὥρατα μορφή τοῦ Ποιητοῦ, ὅλοι θαυμάζουν τὴν ἐμοσίτητα καὶ τὴν τέχνη τῆς προτομῆς, ποὺ εἶναι χωρὶς ἄλλο ἡ ὁρατότερη, ἡ καλλιτεχνικώτερη ἀπ' ὅσες βλέπουμε στὰς Ἀθήνας. Εἶναι στημένη σὲ κομψὸ βῆμα καὶ σὲ ἀνάλογη στήλη τετράγωνη, ὅπως τὴ βλέπετε στὴν ὥρατα φωτογραφία, τῆς πρώτης σελίδας. Μπροστὰ, στὴ στήλη, εἶναι χαράχμενα τέκλousha:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ 1862—1924

ΕΓΕΝΕΤΟ

ΔΙ' ΕΡΑΝΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΤΑ ΕΤΗ 1925—1927

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΕΣΤΗΘΗ

ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΙ ΤΟΥ ΦΙΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

Μετὰ τὰποκαλυπτήρια, κατέθεσαν στεφάνια δάφνινα σὸ βῆμα, ἐκ μέρους τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὁ δημαρχῶν κ. Πλυτς, καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἐταιρείας τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων, ὁ πρόεδρος τῆς κ. Θ. Συναδινό. Κι' ἀμέσως ἐκεῖ μπροστὰ—δχι ἀπὸ τὸ βῆμα ὅπως οἱ ἄλλοι—διάβασε τὸ λόγο τοῦ διευθυντῆς τῆς «Ἑστίας» κ. Ἀχιλ. Κ. Κύρου. Τὸν ἀγαποῦσε τὸν Πολέμη ὁ κ. Κύρου, ποὺ ἦταν καὶ πατριῶς τοῦ φίλου. Μὲ τὴ συγκινημένη ἀγάπη τοῦ τὸν ἐχαράκτησε. Κι' ἔλαβε τὴν εὐκαιρία νά ἐξάρῃ τὰ Ἰδανικά ἐκεῖνα ποὺ κυριαρχοῦν σὲ ἔθνικὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ—Ἰδανικά ποὺ καὶ ὁ κ. Κύρου λατρεῖ—τὴ Θρησκεία, τὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένεια, τὴν Ἠθική, τὴν Ἀγάπη. Ὁρατὸς λόγος, διδακτικὸς. Ἐπρεπε νά τὸν ἀκούσουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τελευταῖα παραμελοῦν αὐτὰ τὰ Ἰδανικά, ἢ θεραπεύουν ἄλλα, ἀντίθετα, καταστρεπτικά, ἐθνοκτόνα...

Καὶ νά ὁ Κρίτων Σουρῆς, γιὸς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ποιητῆς κι' ὁ ἴδιος. Κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε τὸν Πολέμη σὰν πατρίκα τοῦ φίλου. Καὶ τὸν χαίρετ'—σε μὲ λίγες στροφές ὥρατες κι' ἐμπνευσμένες.

Ἡ σεμνὴ τελετὴ τελειώνει. Ἡ μουσικὴ χαίρετ' ἀπὸ τὸν Ποιητὴ καὶ κατόπι παίζει ἕνα ἐμβατήριον. Ὁ κόσμος φεύγει. Καὶ φεύγοντας, χαίρετ' ἀπὸ τὴν συγκίνηση τὴν κατασυγκινημένη Ἀδελφὴ καὶ συγχαίρει τὸν κ. Καραβία γιὰ τὸν «Παρνασσό» καὶ τὸν κ. Παπαδόπουλο γιὰ τὴ «Διάπλασι». Ὁ κ. Δαμβέργης μάλιστα τὸν φιλεῖ...

Φεύγω κι' ἐγὼ καταγοητευμένος. Ὅ,τι εἶδα, ὅ,τι ἀκούσα στὴ μικρὴ πλατεῖα τοῦ πάρκου ἦταν τόσο ὥρατο, τόσο ταιριαστό, τόσο συγκινητικό! Εὐγε καὶ στοὺς ὁργανωτὲς, καὶ στοὺς ὁμιλητὲς, καὶ ὁ δῶλος! Εἶχε καλὴ τύχη τὸ μνημεῖο ποὺ ἔκαμαν τὰ Διαπλάσπουλα...

Ὅλες οἱ Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὴν ἐπομένη, ἐδημοσίευσαν περιγραφὰς τῶν ἀποκαλυπτηρίων καὶ χαρακτηρισμοὺς τοῦ Πολέμη, μὲ διάφορες φωτογραφίες τοῦ μνημείου καὶ τῆς τελετῆς. Κι' ὅλες

ἔλαβαν ἀφορμὴ νά ἐπαινέσουν θερμὰ τὸν «Παρνασσό», τὴ «Διάπλασι», καὶ προπάντων τὸ Διαπλάσπουλα, ποὺ σπάζοντας τὸν κουμπάρ τους γιὰ νά

τιμήσουν ἕναν ἀγαπημένο τους κι' ἄξιο Ἑλληνα Ποιητὴ, ἔδωσαν ἕνα τόσο ὥρατο καὶ ἀξιομίμητο παράδειγμα.

ΓΡ. Ξ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η' — Τὸ τέλος τοῦ μαθήματος

Ἀξαφνὰ ἀκούω κλάμματα. Ποῖος ἄλλος θὰ ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν κλαψοὺ τὴ Μόνικα; Τρέχω κοντὰ της καὶ τὴ ρωτῶ μ' ἀνησυχία:

— Τί εἶναι πάλι; Τί ἔπαθες; Γιατί κλαῖς;

— Ἀχ, κυρία! μοῦ λέει ἐδῶ ποὺ κάθησα, εἶχαν χυθεῖ λερωμένα νερά ἀπ' τὸ κλουβὶ τοῦ καναριοῦ κι' ἔγινε σὲ κακὰ χάλια...

Πραγματικῶς, τὸ μεσοφῶρι καὶ τὸ πανταλονάκι της ἦταν βοεμμένα καὶ λερωμένα, γιατί, καθὼς θὰ ξέρετε, ποτὲ δὲν εἶναι καθαρό τὸ νερό ἀπ' τὸ κουπάκι ποὺ τὸ καναρίνι ἔχει κάνει τὸ μπάνιο του... Ἀμέσως ἀπὸ «κυρία» ἔγινε πάλι «μαϊμά». Ἐγδύσα τὴ Μόνικα, τῆς ἔβαλα καθαρά, σαπούνισα τὰ λερωμένα καὶ τὰ πλώσα νά στεγνώσουν σὲ παραβάν τοῦ τζακιού, πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιᾶς.

— Ἐμπρός! εἶπα ὕστερα στὰ παιδιά. Τώρα ἔχουμε ἀπαγγελία καὶ τραγοῦδι.

Ξέρουν πολλὰ παιδικὰ τραγοῦδάκια καὶ, ὅταν τὰ λένε ὅλα τὰ παιδιά μαζί, πάνε καλά. Ὅταν τὰ βάζω ὅμως νά τὰ ποῦν καὶ χωριστὰ, κάνουν λάθη καὶ μόλις τὴν τέταρτη ἢ τὴν πέμπτη φορὰ τὰ καταφέρνουν.

Αὐτὸ γινόταν καὶ σήμερα μὲ τάξη καὶ ἡσυχία. Ἀλλὰ στὴ μέση τοῦ μαθήματος, τὴ στιγμή ποὺ ἡ Μόνικα τραγουδοῦσε «Ἦλθε ὁ Ἀπρίλιος—τί λαμπρὸς ὁ ἥλιος!—ἡ Ἀρκούδα τσίμπησε τὸν Ἀλφρέδο. Αὐτὸς ξεφώνισε, μὰ ἡ Ἀρκούδα εἶχε πάρει τόσο ἀδιάφορο ὕψος, ὥστε ἐνόμισα

πὼς τὸν Ἀλφρέδο τὸν εἶχε τσίμπησε ὁ Σαρλό, ποὺ αὐτὸς γελοῦσε πονηρὰ. — Σαρλό, εἶπα, θὰ μείνῃς νηστεία!

Τότε ὅλα τὰ παιδιά ἄρχισαν νά φωνάζουν:

— Ὁχι ὁ Σαρλό! Ἡ Ἀρκούδα τσίμπησε τὸν Ἀλφρέδο! Ἡ Ἀρκούδα!

— Δὲ ντρέποσαστε, τοὺς φώναξα μὲ θυμὸ. Δὲν πρέπει ποτὲ νά μαρτυρεῖτε. Αὐτὸ εἶναι πολὺ κακό! Στὴν γωνία ὅλοι, γιὰ νά μάθετε!

Τὰ ἔβαλα ὅλα στὴ γωνία, καὶ τὸ μάθημα τελείωσε. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ἐνῶ διαβάζει τὸν λόγον τοῦ ὁ κ. Ἀχιλ. Κύρου. Πλησίον τοῦ ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀντικρὺ τοῦ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ποιητοῦ Τερέζα Πολέμη. Ὁπισθὲν τῆς (ἀσχεπῆς) ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος. Τελευταῖος δεξιὰ ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλος.

θῶποι τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν, ὁ κ. Ι. Δαμβέργης, ὁ κ. Γ. Πῶπ, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ι. Ν. Χατζιδάκις, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἑθνους» κ. Σ. Νικολόπουλος ὁ γιατρὸς καὶ πρῶτον ὑπουργὸς κ. Ρ. Λιθαθυνοῦ, ὁ γιατρὸς κ. Μ. Παπαδόπουλος, ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀειμνήστου Σουρῆ κτλ. κτλ.

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἔδλεπε μὲ συμπάθεια μιὰ γηραιὰ μαυροφόρα κυρία, μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ ἔντονη φυσιογνωμία, καθισμένη ἐκεῖ δίπλα σὲ μνημεῖο, κοντὰ σὲ πρόχειρο βῆμα. Ἦταν ἡ Τερέζα Πολέμη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ποιητοῦ. Ἀ, μὲ τί ἀγωνία, μὲ τί λαχτάρα περίμενε κι' αὐτὴ τόσο χρόνια νά ἰδῇ τέτοια ἡμέρα!

«Παρνασσό». Σύντομα κι' εὐγλωττα, ὁ ἀγαπητὸς μας κ. Καραβίας διηγεῖται τὴν ἱστορία: Πῶς ὁ παλιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» καθηγητῆς κ. Χατζιδάκις—ὁ Ζέφυρος Βραδυνός—ἔρριξε τὴν ἰδέα μ' ἕνα γράμμα τοῦ νά κάμουν ἔρανο τὰ Διαπλάσπουλα γιὰ νά γίνῃ ἡ προτομή τοῦ Πολέμη ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε πεθάνει· πῶς οἰοθέτησε τὴν πρότασιν ἡ «Διάπλασι», πῶς τὴ δέχθηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ παιδιά της καὶ πῶς, ἀπὸ τὸ 1925 ὡς τὸ 1927, μαζεύθηκαν λίγο-λίγο οἱ 22,000 δραχμὲς ποὺ χρειάστηκαν—400,000 σημερινές!—γιὰ νὰγορασθῇ ἡ γύψινη προτομή, ἡ ὁλοζώντανη, ποὺ εἶχε ἀφήσει πεθαίνοντας ὁ λαμπρὸς γλύπτης Δούκας, καὶ γιὰ νά γίνῃ σὲ μάρμαρο ἀπὸ τὸν

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JEAN WEBSTER

9 Νοεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Ξεκίνησα σήμερα να κατεβώ στην πόλη για να αγοράσω μια μποτίλια βερνίκι για τα παπούτσια και μερικούς γιακάδες και ύψος για μια καινούργια ποδιά και ένα βαζάκι κρέμα—δλα αυτά μου ήταν απαραίτητα, θά ήμουν πολύ δυστυχισμένη αν περνούσε μια ημέρα ακόμη χωρίς να τα πάρω.—Και όταν θέλησα να πληρώσω το είσιτήριο του λεωφορείου, τότε ανακάλυψα πως είχα ξεχάσει το πορτοφόλι μου στην τσέπη του άλλου μου πανωφοριού. Έτσι αναγκάστηκα να γυρίσω πίσω και να πάρω το επόμενο λεωφορείο και ήρθα στο μάθημα της γυμναστικής με μεγάλη καθυστέρηση.

Αυτά παθαίνει κανείς όταν είναι άφηρημένος και έχει και δυο παλιά.

Η Τζούλια Πέντλετον με προσκάλεσε για τις διακοπές των Χριστουγέννων. Πώς σας φαίνεται αυτό, κύριε Σμίθ; Φαντασθήτε τη Γερουσία Άρμπορ του Άσβλου Τζών Γκρίερ καθισμένη στο ίδιο τραπέζι με τους εκατομμυριούχους της Πέμπτης Λεωφόρου. Δεν ξέρω για ποιό λόγο με θέλει η Τζούλια—τώρα τελευταία επιζητεί πολύ την συναναστροφή μου. Έγώ, για να σας πω την αλήθεια, θά προτιμούσα πολύ περισσότερο να περάσω τις διακοπές με τη Σάλλη μαζί η Τζούλια με προσκάλεσε πρώτη και έτσι, αν πρόκειται να πάω κάπου, είμαι υποχρεωμένη να προτιμήσω την Νέα Υόρκη από το Γουότερ. Με τρομάζει κάπως η ιδέα πως θά βρεθώ αντιμέτωπη σ' όλους τους Πέντλετον «en masse» και εκτός από αυτό θά μου χρειασθούν κι' ένα σωρό καινούργια φουστάνια—γι' αυτό, Μπάριμπα Μακροπόδη μου καλέ, αν μου γράψετε πως προτιμάτε να μείνω στο Κολλέγιο, θά υποταχθώ στην επιθυμία σας με τη συνειθισμένη μου υπακοή.

Τις ελεύθερές μου ώρες τις περνάω τώρα διαβάζοντας: «Τη ζωή και τα γράμματα του Θωμά Χώξλεϋ». Ξεκουράζεται κανείς διαβάζοντας μερικά έλαφρά έργα τότε. Ξέρετε τι είναι ένας Αρχαιοπέρουξ; Είναι ένα πουλί. Και ένας Στερεόγναθος; Δεν είμαι πολύ βεβαίος και εγώ ή Ίδια, αλλά νομίζω πως είναι κάποιο μεταβατικό όν, πουλί με δόντια ή σαύρα με φτερά, κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Όχι, όχι δεν είναι τίποτε

απ' αυτά. Κοίταξα τώρα στο Λεξικό και το είδα. Είναι ένα θηλαστικό της Μεσοζωϊκής περιόδου. Έχει κεφάλι φιδιού, αυτιά σκυλιού, πόδι αγελάδας, ουρά σκύρας, πτερὰ κύκνου, και είναι όλο σκεπασμένο με μια ωρία άπαλη γούνα σαν γάτα της Αγύρας.

Φέτος διάλεξα ως προτιμώμενο μάθημα την οικονομολογία. Έξαιρητικά ενδιαφέρον θέμα. Αμα τελειώσω με αυτό, τότε θά πάρω την Κοινωνική Πρόνοια και τις Συγχρόνους Διοικητικές Μεθόδους. Και τότε, αγαπητέ κύριε, Επίτροπε, θά ξέρω περίφημα πως ακριβώς πρέπει να διευθύνεται ένα Όρφανοτροφείο. Δεν νομίζετε πως θά ήμουν πρώτης τάξεως ψηφοφόρος αν είχα εκλογικά δικαιώματα; Την περασμένη βδομάδα έκλεισα τα είκοσιένα. Το κράτος μας πρέπει να είναι άσυνειδητο σπάταλο για να μη χρησιμοποιή ένα τέτοιο μορφωμένο, τίμιο, ευσυνειδητο και έξυπνο πολίτη όπως θά ήμουν εγώ.

Πάντα δική σας
Γιούντη

7 Δεκεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Σας ευχαριστώ για τη συγκατάθεσή σας να πάω στη Τζούλιας—παίρνω την σιωπή σας για κατάφαση.

Τι κοσμική κίνηση είχαμε τώρα τελευταία στο Κολλέγιο! Την περασμένη βδομάδα δόθηκε ο χορός των ιδρυτών του Κολλεγίου—ήταν η πρώτη φορά που μπορούσαμε και έμεις να λάβουμε μέρος σ' αυτόν γιατί δεν γίνονται δεκτές παρά μόνον οι μαθήτριες των ανωτέρων τάξεων.

Σύμφωνα με τον κανονισμό είχε κάθε μία μας το δικαίωμα να προσκαλέσει ένα καθ' ύλην. Λοιπόν προσκάλεσα τον Τζίμμι Μάκ Μπράϊντ και η Σάλλη προσκάλεσε τον φίλο του από το Πρίνσετον, εκείνον που τους είχε επισκεφθεί το περασμένο καλοκαίρι στην κατασκήνωση τους και η Τζούλια προσκάλεσε έναν νεαρόν από τη Νέα Υόρκη, όχι πολύ διασκεδαστικών αλλά άμεμπτον κοινωνικώς. Είναι συγγενής με τους Ντέλ Μάττερ Τσίτσεστερς. Αν ίσως και λείει τίποτε αυτό το όνομα σε σας; Έμένα δεν με θαμπώνει σε τόσο μεγάλο σημείο.

Όπωςδήποτε οι καλεσμένοι μας έφθασαν την Παρασκευή το απόγεμα και έπλησαν το τσάι τους στο σαλόνι των Τελειοφοίτων και ύστερα κατέβηκαν στο ξενοδοχείο για το γεύμα

τους. Το ξενοδοχείο όμως είχε τόσο κόσμο, ώστε καθώς μας είπαν αναγκάστηκαν να κοιμηθούν επάνω στα τραπέζια του μπιλιάρδου. Ο Τζίμμι Μάκ Μπράϊντ λέει πως την έρχομένη φορά που θά τον καλέσουν για καμιά γιορτή σε αυτό το Κολλέγιο θά φέρη μαζί του μια από τις σκηνές τους του Αντιροντάϊκς και θά την στήσει μέσα στον περίβολο του Κολλεγίου.

Την άλλη μέρα ήρθαν στις έπταμιση για να παρευρεθούν στη δεξίωση και στο χορό του Προέδρου. Τα δικά μας καθήκοντα άρχισαν από πολύ νωρίς. Είχαμε ετοιμάσει από νωρίς τα καρνέ όλων των καθ' ύλην και ύστερα από κάθε χορό τους αφήναμε μαζεμένους σε ομάδες κάτω από τα ψηφία που αντιπροσώπευαν τα αρχικά από τα όνόματά τους, ώστε να μπορούν να τους βρίσκουν εύκολα οι νέες τους ντάμες. Π. χ. ο Τζίμμι Μάκ Μπράϊντ θά έπρεπε να στέκη υπομονετικά κάτω από τον Μ και να περιμένει ώσπου να τον φωνάξουν. (Έτσι θά έπρεπε τουλάχιστον να κάνη, αλλά αυτός προτίμησε να σεριανίζη και να ανακατεύεται με τους «Ρ» και με τους «Σ» και με διάφορα άλλα ψηφία). Τον βρήκα πολύ δύσκολο και ιδιότροπο. Ήταν θυμωμένος γιατί δεν είχε παρά μονάχα τρεις χορούς μαζί μου. Έλεγε πως ντεπτόταν να χορεύη με κορίτσια που δεν γνώριζε!

Το άλλο πρωί είχαμε συνανλία από εθιμα τραγουδιών. Και ποιός νομίζετε πως έγραψε το καινούργιο άστειο τραγούδι που συνθέσαμε για την ευκαιρία της γιορτής; Ποιός φαντάζεστε πως το έγραψε; Αλήθεια, αυτή το έγραψε. Ω, σας διαβεβαιώνω, αγαπητέ μου Μπάριμπα-Μακροπόδη, πως το μικρό σας έκθετο κοντεύει να γίνη «έξέχουσα προσωπικότητας».

Όπως κι' αν είναι, αυτές οι δύο μέρες της γιορτής πέρασαν πολύ διασκεδαστικά και πιστεύω πως κι' οι ξένοι μας, ευχαριστήθηκαν. Μερικοί απ' αυτούς βρίσκονταν στην αρχή σε μεγάλη άμχανία με τη σκέψη πως θ' αντιμετώπιζαν χίλια κορίτσια. Αλλά συνείθισαν, πολύ γρήγορα. Οι δύο μας νεαροί του Πρίνσετον διασκεδάσαν έξαιρετικά—τουλάχιστον έτσι μας είπαν από ευγένεια—και μας κάλεσαν στον δικόν τους τον χορό την έρχομένη άνοιξη. Δεχθήκαμε την πρόσκλησή τους και γι' αυτό σας παρακαλώ μην φέρετε αντίρρηση, καλέ μου Μπάριμπα Μακροπόδη.

Η Τζούλια, η Σάλλη και εγώ είχαμε και οι τρεις μας καινούργιες τουαλέτες. Θέλετε να σας τις περιγράψω; Της Τζούλιας ήταν κρέμ α-

τλάζει με χρυσά κεντήματα. Στη ζώνη της είχε περάσει κόκκινα όρχοειδή. Ήταν ένα ό ν ε ι ρ ο, το είχαν φέρει από το Παρίσι και κόστιζε ένα εκατομμύριο δολάρια.

Της Σάλλης ήταν ούρανι ανοικτό με περσικά κεντήματα και ταίριαζε ωραιότατα με τα κόκκινα μαλλιά της. Δεν της κόστιζε ένα εκατομμύριο, αλλά έκανε την ίδια φιγούρα όπως και της Τζούλιας.

Το δικό μου ήταν από τριανταφυλλί κρέμ-ντε σιν γαρνιρισμένο με κρέμ νταντέλλες και τριανταφυλλί ατλάζι. Και φορούσα στη ζώνη μου κόκκινα τριαντάφυλλα που μου τα είχε προσφέρει ο Τζ. Μ. Μ. (Η Τζούλια του είχε πει ποιά χρώμα να διαλέξη). Φορούσαμε δέ και οι τρεις μας μεταξωτές γόδες και μεταξωτές κάλτσες και κρατούσαμε μεταξωτά μαντήλια δλα ταιριαστά με τις τουαλέτες μας.

Θά σας έχουν βέβαια κάνει βαθυτάτη εντύπωση όλες αυτές οι λεπτομέρειες.

Δεν μπορώ ν' αποφύγω τη σκέψη, αγαπητέ μου Μπάριμπα, πόσο είναι άνοστη ή ζωή που είναι υποχρεωμένος να κάνη ένας άνδρας, τη στιγμή που η Βενετσιάνικη νταντέλλα και τα κεντήματα του χεριού και η Ίρλάντ, είναι γι' αυτόν λέξεις κενές από κάθε νόημα. Ένώ μια γυναίκα—άσχετο αν καταγίνεται με μωρά ή με μικρόβια, με τον σύζυγό της ή με την ποίηση ή με το ύπηρετικό προσωπικό ή με τα παραλληλόγραμμα ή με την κηπουρική ή με τον Πλάτωνα ή με το μπρίτζ—ένδιαφέρεται πάντοτε για τις τουαλέτες.

Όπωςδήποτε για να συγκεφαλαιώσω: Θέλετε να σας φανερώσω ένα μυστικό που το ανακάλυψα τώρα τελευταία; Και θέλετε να μου υποσχεθώ πως δεν θά με περάσετε για ματαιόδοξη; Ακούστε λοιπόν:

Είμαι νόστιμη.

Είμαι σ' αλήθεια. Θά ήμουν πολύ ήλιθια αν δεν το ήξερα, αφού έχω τρεις καθρέφτες στο δωμάτιό μου.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Υ. Γ. Αυτό είναι ένα από εκείνα τα φρικτά άνωμα γράμματα που αναφέρουν τα μυθιστορήματα.

20 Δεκεμβρίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Δεν έχω παρά μόνο ένα λεπτό στη διάθεσή μου γιατί πρέπει να πάω ν' ακούσω δύο μαθήματα, να ετοιμάσω δυο βαλίτσες και ένα μπαούλο και να προφθάσω το τραίνο των τεσσάρων—δεν μπορούσα όμως να φύγω χωρίς να σας στείλω δυο λόγια για να σας πω πόσο με χαροποίησε το

δέμα που μου στείλατε για τα Χριστούγεννα.

Είμαι ένθουσιασμένη με τις γούνες και με το κολλάι και με την εσάρπα και με τα γάντια και με τα μαντήλια και με τα βιβλία—μ' περισσότερο απ' όλα σας αγαπώ!

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Γ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΧΑΙΝΔΕΛ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

—Πώς; κανέναν! τί θέλεις να πής;

—Μελέτησα μόνος, κρυφά από τον μπαμπά.

Και άμέσως ο Φρειδερίκος του διηγήθηκε δλη την ιστορία της σοφίτας.

—Αυτό είναι πρωτάκουστο! άπάντησε ο Δούξ, που είχε διασκεδάσει πολύ με αυτή τη διήγηση.

Χτύπησε το κουδούνι. Ένας υπηρέτης παρουσιάστηκε.

—Πές στον γιατρό Χαϊνδελ ότι τον θέλω.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ο κ. Χαϊνδελ ήταν παρών, και κοίταξε ανήσυχα προς το μέρος του παιδιού του, φοβισμένος μην έδωσε καμιά άφορμή δυσχερείας στον Δούκα.

—Γιατρέ, είπα αυτός, είστε σήμερα στη λειτουργία;

—Μάλιστα, κύριε Δούξ!

—Τότε, επιτρέψτε μου να σας συστήσω το μουσικό που μ'ας γοήτευσε με το παίξιμό του.

Και συγχρόνως πήρε το παιδί από το χέρι και το παρουσίασε στον πατέρα του.

Ο κ. Χαϊνδελ συνωφρώθηκε.

—Τί έννοείτε, παρακαλώ;

—Τί έννοω; Μά, αγαπητέ μου Χαϊνδελ, χωρίς να το φαντάζεστε, είστε πατέρας ενός μικρού καλλιτέχνη, που μπορεί μία μέρα να γίνη πολύ μεγάλος, αρκεί να το θελήσετε. —Μά αυτό είναι αδύνατο, δεν είναι ο γιός μου πιάνο, κύριε Δούξ, γιατί του είχα απαγορεύσει να παίζη οτιδήποτε όργανο, και δεν υπήρχε τέτοιο στο σπίτι μας.

—Αχ! καίμενε Χαϊνδελ! είπα ο Δούξ. Ένώ σεις βγάζατε το πιάνο από τη μία πόρτα, από την άλλη έμπαινε άλλο!

—Άλλο; σίτι μου; πως διάβολο μπήκε;

—Πώς; από τη σοφίτα, κι' όταν μάλιστα είναι σονένοχος ένας Άντωνης.

—Πώς; έτόλμησε ο Άντωνης;

Τόν παληάνθρωπο, θά τον διώξω μόλις γυρίσω...

—Όχι, πατέρα! παρεκάλεσε ο μικρός.

Ο Δούξ ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο του γιατρού.

—Γιατρέ, σας ζητώ να συγχωρήσετε τον ένοχο. Ας μιλήσουμε σοβαρά. Αξίζει τον κόπο. Έσού, μικρέ, πήγαινε να παίξης στο πάρκο.

Ο Φρειδερίκος έφυγε καταχαρούμενος, γιατί καταλάβαινε ότι είχε τον καλύτερο υπερασπιστή.

—Για πέστε μου, γιατρέ, το παιδί σας δέ μάθαινε καλά τα μαθήματά του τα δυο τελευταία χρόνια;

—Η αλήθεια είναι ότι ήταν πολύ επιμελής, παράδοξο για τον άτιθασσο χαρακτήρα του...

—Ε, αυτό το όφειλε στον Άντωνη!

—Πώς αυτό;

—Υποσχέθηκε στο μικρό ότι αν είναι επιμελής και μαθαίνει τα μαθήματά του, θά τον προμήθευε ένα πιάνο. Μή τον έμποδίζετε λοιπόν να γίνη μουσικός, αφού έχει ψυχή μεγάλου καλλιτέχνη. Θυμηθήτε τί ακούσατε το πρωί... Μία μέρα θά είσθε υπερήφανος για το παιδί σας.

Ο κ. Χαϊνδελ φαινόταν άναποφάσιτος.

—Βλέπω πως δεν σας έπεισα, είπα ο Δούξ.

—Πάντως με κλονίσατε και σας υπόσχομαι να του πάρω ένα δασκαλο, αλλά συγχρόνως θά σπουδάξη.

—Σωστά. Ένας μουσικός πρέπει να είναι και σπουδασμένος. Ας φωνάξουμε το μικρό μαέστρο να του τα πούμε...

Σκεφθήτε τη χαρά του μικρού όταν έμαθε τα άπροσδόκητα νέα. Φίλησε το χέρι του Δούκα, και το υποσχέθηκε να γίνη αντίδοτος της προστασίας του.

Μόλις γύρισαν στο Χάλλε, έτρεξε να φιλήση τον Άντωνη και την Κατερίνα.

Τα πρώτα του μαθήματα τα πήρε από το Ζηχάου, διακεκριμένο μουσικό, και μόλις δέκα χρόνων έκανε συνθέσεις που παίζονταν στην Μητρόπολη του Χάλλε.

Έτσι ο Φρειδερίκος Χαϊνδελ, έγινε ένας από τους μεγάλους μουσικούς της Γερμανίας και τα έργα του θαυμάζονται και παίζονται σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Πέθανε στα 1759 στην Αγγλία όπου έζησε τα περισσότερά του χρόνια.

Τα θαυμάσια όρατόριά του, τον έκαναν άθάνατον!

(Απ' το Γαλλικό)

ΜΥΡΡΑ ΛΑΟΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

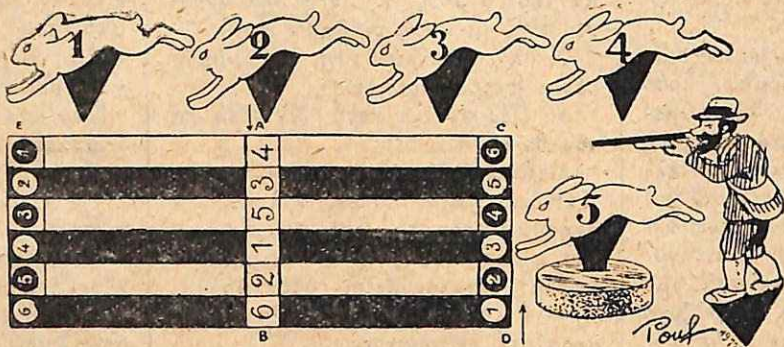
ΚΑΛΑ ΔΙΑΤΗΡΗΜΕΝΕΣ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Τώρα και λίγες βδομάδες ένας φτωχός ψαράς της Νέας Γής είχε βγει με το καΐκι του για να ψαρέψει, και εκεί που έρριχνε τα δίχτυα του είδε ένα πελώριο παγόδουνο που έρχόταν κατά πάνω τους. Μόλις πρόφθασε αυτός και οι σύντροφοί του να μανουβράρουν έτσι τα πανιά και το τιμόνι, ώστε να αποφύγουν τη σύγκρουση. Φαντασθήτε όμως την εκπληγή τους, όταν την ώρα που το παγόδουνο περνούσε ξυστά από κοντά τους, είδαν πως επάνω στην κορυφή του βρίσκονταν ένα πλήθος κιβώτια, χωρίς βέβαια να διακρίνεται ίχνος ανθρώπου. Εύθυς έπλευσαν το καΐκι τους στο παγόδουνο, σκαρφάλωσαν με αρκετή δυσκολία στην απότομη και γλυστερή κορυφή του και κατόρθωσαν να μεταφέρουν, με μεγαλύτερη ακόμη δυσκολία τα κιβώτια στο πλοίο τους. Με ευνότητα ανυπομονησία ξεκάρφωσαν τις σανίδες και με απερίγραπτη χαρά είδαν πως τα κιβώτια ήταν γεμάτα από κονσέρβες συσκευασμένες με εξαιρετική επιμέλεια, και διατηρημένες θαυμάσια όπως μπόρεσαν να πιστοποιήσουν μόλις τις γεύθηκαν. Ένα μάλιστα κιβώτιο το μεγαλύτερο, ήταν γεμάτο με τουφέκια, φυσίγγια, με φωτογραφικές μηχανές, ακόμη και με φωτογραφικές πλάκες. Ποιάς τους έστειλε άραγε μ' ένα τέτοιο τρόπο τα ήγεμονικά αυτά δώρα;

Από τις φήμες που είδαν τυπωμένες επάνω στα περισσότερα πράγματα κατάλαβαν πως ή καταγωγή τους ήταν Δανική. Ανακοίνωσαν λοιπόν το ευρημά τους στη Δανική κυβέρνηση και ύστερα από πολλές έρευνες κατορθώθηκε επί τέλους να ανακαλυφθεί πως οι προμήθειες αυτές προέρχονταν από μια Δανική εξερευνητική αποστολή που κατά το έτος 1920 είχαν αναγκασθεί να εγκαταλείψουν ξαφνικά την κατασκήνωσή τους, χωρίς να πάρουν τίποτε μαζί τους. Πολύ φρέσκες δεν ήταν βέβαια οι κονσέρβες αυτές ύστερα από δεκαέξι χρόνια, μα χωρίς στο αυτόματο ψυγείο που βρήκαν ήταν τόσο εύγευστες, όσο κι' αν είχαν βγει εκείνη την ίδια στιγμή από τη φάμπρικα.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΓΗ'ΙΝΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Σε μια βορεία επαρχία της Ρωσίας, κοντά στον Αρχάγγελο, ένας φτωχός ιδιοκτήτης ενός γκαράζ έγινε μέσα σε λίγο διάστημα πλούσιος και κατά ένα τρόπο έντελως απρόοπτο. Κοντά στο γκαράζ του ανοίχθηκε ένας καινούργιος δρόμος, μόλις όμως ο δρόμος αυτός δόθηκε στη χρήση του κοινού, δεν περνούσε μέρα που να μην καλέσουν τον ιδιοκτήτη του γκαράζ να τρέξει να διορθώσει τα αυτοκίνητα που σε απόσταση 400—500 μέτρων από το γκαράζ του χαλούσαν ξαφνικά και δεν μπορούσαν να προχωρήσουν. Ο μηχανικός τότε έδενε το αυτοκίνητο σ' ένα άλλο, το ρύμουλκο ως το συνεργείο του και εκεί

Ο Κυνηγός και τα λαγουδάκια
(Σελ. 282, στ. 87.)

επιθεωρούσε τη μηχανή και έβλεπε πως όλα ήταν εν τάξει. Έβλεπε λοιπόν μπροστά, και το αυτοκίνητο ξεκινούσε και μπορούσε να τρέχει ελεύθερα όπως πριν. Οι αυτοκινητιστές ένθουσιασμένοι που την γλύτωναν τόσο γρήγορα έδιναν ένα γενναίο φιλοδώρημα στον ιδιοκτήτη του γκαράζ και συνέχιζαν το δρόμο τους.

Στο τέλος όμως αναστατώθηκαν και οι ίδιες οι αρχές ακόμη της περιφέρειας. Γιατί δεν περνούσε ούτε ένα αυτοκίνητο από εκείνο το δρόμο χωρίς να χαλάσει. Και όλα χαλούσαν στο ίδιο πάντοτε σημείο του δρόμου. Έστειλαν λοιπόν επί τόπου διαφόρους έμπειρογνώμονες, που κατόρθωσαν επί τέλους να λύσουν το αίνιγμα, ύστερα από πολλές έρευνες και μελέτες. Πιστοποιήθηκε δηλαδή πως στο σημείο ακριβώς που γίνονταν τα ατυχήματα ο δρόμος περνούσε πάνω από ένα κοίτασμα σιδήρου με πολύ δυνατό μαγνητισμό, σε βαθμό που δλόκληρη ή περιοχή εκείνη βρισκόταν κάτω από ισχυροτάτη μαγνητική

επίδραση. Μόλις λοιπόν τύχαινε ένα αυτοκίνητο να περάσει από εκείνο το σημείο, τα «μαγνητό» του έπαιναν αυτόματα να λειτουργούν και έτσι το ήταν αδύνατο πια να προχωρήσει.

Το αποτέλεσμα αυτής της πιστοποίησης ήταν να άχρηστευθεί έντελως αυτό το τμήμα του δρόμου και να ανοιχθεί άλλος παρακάτω. Ο ιδιοκτήτης του γκαράζ που δεν θα είχε πια κι' αυτός ούτε ένα πελάτη θαναγκάστηκε βέβαια να μετακομίσει το συνεργείο του, αλλά φυσικά οι παλιοί κάλοι καιροί πάνε και δεν ξαναγυρίζουν.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

(Βλέπε παραπλεύρως την εικόνα)

Πέντε λαγουδάκια ξεροκέφαλα θέλουν να διασχίσουν το στενό αυτό χωράφι που έχει μόνο ένα μαύρο και άσπρα αυλάκια και να πάνε από το σημείο Α στο σημείο Β. Στο ίδιο όμως χωράφι τα φυλάει καρπούλι ένας άκαρδος κυνηγός. Ο κυνηγός για να κυνηγήσει τα λαγουδάκια πρέπει να προχωρήσει στα άκρυνά αυλάκια, από τον έναν άριθμό στον άλλον, άσχετα με τη θέση του και σύμφωνα μόνον με την

αριθμητική τους σειρά. Επίσης και τα λαγουδάκια για να διασχίσουν το χωράφι θα είναι υποχρεωμένα να ακολουθήσουν την αριθμητική σειρά των θέσεων που κατέχουν κι' έτσι θα πηγαίνουν διαρκώς μπρος-πίσω.

Πως όμως μπορεί να χτυπήσει ένα λαγουδάκι ο κυνηγός; Απλούστατα όταν το λαγουδάκι βρίσκεται σ' ένα αυλάκι που στην άλλη του άκρη στέκεται ο κυνηγός και όταν ο αριθμός από τη θέση που στέκεται ο κυνηγός προστιθέμενος στον αριθμό από τη θέση που βρίσκεται το λαγουδάκι μας δίνουν ως άθροισμα ένα άριθμό μονό. Όταν ο αριθμός είναι ζυγός το λαγουδάκι ούτε καν πληγώνεται.

Τα λαγουδάκια πρέπει να περάσουν το χωράφι ένα-ένα και ο κυνηγός θα κινήσει κι' αυτός τη διαδρομή από το 1 ως το 6 και από το 6 ως το 1 όπου να μη μείνει πια κανένα λαγουδάκι από το άλλο μέρος του χωραφιού. Αν ο κυνηγός είναι άτzaamής τα λαγουδάκια θα περάσουν όλα μπροστά από τη μύτη του χωρίς

να χτυπήσει κανένα. Δεν είναι όμως ανάγκη να τα χτυπήσει και όλα ή έστω και τα περισσότερα για να νικήσει. Αν οι άβξοντες άριθμοί από τους λαγούς που έπιασε, δλοι μαζί κάνουν ένα άθροισμα άνωτερο από τους άβξοντες άριθμούς των λαγών που το ξέφυγαν, τότε είναι νικητής έστω και αν, άς πούμε, έχει πιάσει δυο

λαγουδάκια και το ξέφυγαν τρία. Φυσικά δεν είναι ανάγκη να χαλάσετε το φύλλο της Διαπλάσεως για να παίξετε αυτό το παιχνίδι. Άρκει να ξεσχεδιάσετε τον κυνηγό, τα λαγουδάκια και το χωράφι σ' ένα άλλο χαρτί, να τα κολλήσετε σ' ένα χαρτόνι και αν επιθυμείτε να τα χρωματίσετε.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχισα από το προηγούμενο —

Όλοι πήγαιναν καθάλλα.

Δυο μουλάρια μετρίου άναστημάτων, ρωμαλέα και ζωηρά, σήκωναν τον θείο και τον άνιψό. Πολύ κατάλληλα για καραβάνι, τους τα είχαν νοικιάσει, σε καλή τιμή, δυο Έβραιοι.

Μουλάρια όμως για το βάρος του Τρεγκομαίν δεν μπόρεσαν να βρουν. Κανένα δεν θα μπορούσε να τέν βατάξει τόσο δρόμο — πενήντα λεύγες.

— Άνοικονόμητος είσαι, καίμενε Ζιλδα, του έλεπε ο Άντιφέρ, αφού άπερίριφαν όλα τα μουλάρια που είχαν δοκιμάσει.

— Μα τί να σου κάμω; άποκρίθηκε ο Ζιλδας: μπόρω να γίνω δυο κομμάτια για να ταξιδέψω;

— Κύριε Τρεγκομαίν, ρώτησε ο Ζυχέλ, θα σάς πείραζε να ταξιδέψατε με καμήλα;

— Καθόλου, παιδί μου, αν ή καμήλα με σιχώνη.

— Καλή ιδέα! φώναξε ο Άντιφέρ. Η καμήλα θα σήκωνε και δυο σάν και σένα.

— Έπειτα, πρόσθεσε ο Ζυχέλ, άς μην ξεχνάμε πως κι' ή καμήλα πλοίο είναι... το πλοίο της ερήμου. Έτσι δεν τη λένε;

— Άς ταξιδέψω λοιπόν με πλοίο της ερήμου! έλεπε ο πάντα εύκολος μουσιέρης.

Και να πως βρέθηκε άξαφνα στη ράχη ενός πέταιου πελώριου και δυνατό μυρκαστικού, καλοκαθισμένος ανάμεσα στις δυο του καμπούρες. Του άρεσε πολύ. Από μέσα του μάλιστα αισθανόταν και κάποια περηφάνεια που τα κατάφερε τόσο καλά με το πρωτογνώριστο υποζύγιο.

Ο Σαούκ καθάλλικευε ένα μουλάρι, άρκετά ζωηρό και κοντά του — ή μάλλον προσπαθώντας να μην άπομακρύνεται από κοντά του — ο Μπέν. Όμάρ έτρεχε άνεβασμένος σ' ένα γαιδουράκι τόσο κοντό, ώστε τα πόδια του ανάβητη άγγιζαν σχεδόν τη γη. Έτσι ήταν εξασφαλισμένος τουλάχιστο από άσχημα πεσίματα, ενώ αν καθάλλικευε κανέν' από τα-

θεία στο θησαυρό του Καμύλκ-πασά: — Χμ! Έκαμε ο Ζυχέλ, δεν σου κρύβω πως μου φαίνεται πολύ... φαντασμαγορικός.

— Ούτε νησάκι λές να μην υπάρχει;

— Κι' αν υπάρχει, τί βγαίνει; Το ζήτημα είναι να χύει και το θησαυρό.

— Για φαντάσου να μη βρή τίποτα ο θεός σου! Έγώ φοβάμαι πως το μυαλό του δεν άνιθέςη σε τέτοιο χτύπημα!

Στον Άντιφέρ, άνοιείται, δεν έλεγαν τίποτα για τις άμφιβολίες τους και τους φόβους. Ήταν δυνατό να το κλονίσουν την πεποίθησή, να τέν κάμουν να γυρίσει πίσω; Άλλωστε τώρα θάταν άρχά, το ταξίδι, πλησίαζε να τελειώσει: Άμα έφθαναν στο Σοχάρ, θα νοίκιαζαν ένα πλοάριο και θα έψαχναν να βρουν το νησάκι. Δεν είχαν να κάμουν άλλο.

Η πρώτη ημέρα δεν εστάθηκε τόσο κουραστική. Η θερμοκρασία ωστόσο ήταν άρκετά ύψωμένη κι' από τέν Μάρτην. Το κλίμα της μεσημβρινής Άραβίας, κοντά στον τροπικό του Κρκίνου, είναι βαρύ για Ευρωπαίους. Ο ήλιος έφλεγε κι' ένας καυστικός άνεμος κατέβαινε άπ' τα βουνά, που ή θαλάσσια άβρα ήταν άνίσχυρη να τέν μετριάσει. Αν οι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Οι πιο πεγάλες μαθήτριες ενός ιδιωτικού Παρθενωγείου σ' έκδρομή.

ταξιδιώτες μας δὲν ὑπέφεραν τόσο, τὸ χρωστοῦσαν στὰ δάση ποὺ περνοῦσε τὸ καραβάνι κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὰ περίχωρα τῆς Μασκάτης δὲν παρουσιάζουν τὴν ξεραῖλα τῆς ἐρήμου. Ἡ βλάστηση εἶναι ἀφθονή. Ὑπάρχουν χωράφια σπαρμένα μὲ κριθὰς, ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι ξερὸ, ἢ μὲ ῥύζι, ὅπου εἶναι βελτῶδες. Οὐτε ἡ σκιά λείπει κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴν ἐκείνην ἀκακίαν ποὺ κάνουν τὴ γόμα—τὸ «ἀραβικὸν κόμμι», ἐν' ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τοῦ τόπου.

Τὸ βράδυ ἔκαμαν καταυλισμὸν κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ ποτάμι, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ Γκέμπελ κι' ἀργυροῦν τὰ νερά του πρὸς τὸν κόλπο. Ξεσέλλωσαν τὰ ζῶα καὶ τάφησαν νὰ βοσκῇσιν ὅσο ἤθελαν, χωρὶς κἄν νὰ τὰ δέσουν, γιὰτὶ κανένας φόβος δὲν ἦταν γὰρ ποταμιοφίλου. Ἡ καμὴ λα τοῦ Ζίλδα γονάτισε σὺν πιστὸς Μουσουλμάνος τὴν ὥρα τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς, κι' ὁ μαουιέρης ξεκαθλίκεψε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, χαϊδεύοντας τὴ μουσούδα τοῦ ἡμεροῦ ζώου. Ὅσο γιὰ τὸ γαϊδουράκι τοῦ Μπέν-Ὀμάρ, αὐτὸ στάθηκε ἀπότομα καί, ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος δὲν ξεκαθλίκευε γρήγορα, τὸν πέταξε χάμω μ' ἕνα τίνανγμα τῶν καπιουλιῶν.

Ἡ νύχτα πέρασε ἡσυχῇ στὸ μέρος ἐκεῖνο—καμμιὰ σαρανταριά χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Μασκάτη—ὅπου ταχυτικὰ ἐστάθμευαν τὰ καραβάνια. Τὸ πρωτὶ, ἀπὸ τὰ χαράματα, οἱ ταξιδιώτες ξαναπῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὸ Σοχάρ.

Ἡ χώρα εἶναι τώρα πᾶν ἀνοιχτή. Ὡς τὸν ὁρίζοντα ἀπλώνονται πεδιάδες, ὅπου οἱ ἄμμοι ἀρχίζουν ἀντικατασταίνουσιν τὴν πρασινάδα. Μὰ εἰκόνα Σαχάρας μὲ ὅλα τῆς τὰ δυσάρεστα. Τὸ νερὸ σπανίζει, ἢ σκιά λείπει, ἢ πορεία κουράζει. Οἱ Ἀραβες, συνηθισμένοι, περνοῦν ἀκοπα τὰ φλογισμένα αὐτὰ μέρη καὶ τὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ Εὐρωπαῖοι ὅμως ὑποφέρουν καὶ τὴν ἀνοιχτή.

Εὐτυχῶς, τὸ ταξίδι τῶν δικῶν μας δὲν ἐπρόκειτο νὰ βαστάξῃ πολὺ. Ἀλλοιῶτα ὅλο τὸ πᾶχος τοῦ Ζίλδα θὰ ἔλυσε κάτω ἀπ' τὸν τροπικὸν ἐκεῖνον ἥλιο. Τώρα κοιμᾶται μακάριος στὴν ῥάχη τῆς καμήλας του—βρίσκει πῶς εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴν παραζεσταίνεται—καὶ τὴν ἀφήνει νὰ τὸν πηγαίνει ὅπου θέλει, γιὰτὶ ἐκείνην ξέρει καλύτερα νὰ πορεύῃ τὴν κακοτοπίαν. Ὁ Ζυχέλ, πᾶν στὸ μολάρι του, παρηγοριέται θυμολόμενος τὸ Σαίν-Μαλό, τὸ σπῖτι του, τὴν Ἑνογάτη. Καί, τέλος, ὁ φοβερὸς Ἀντιφέρ εἶναι βυθισμένος στὴν σκέψιν του καί, ὅπως

ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ, δὲν βγάζει μιλιὰ. Πλησιάζει, βλέπετε, στὸ πολυπόθητο νησί καὶ τώρα τὸν ἀπασχολεῖ πολὺ ἡ σκέψιν, ἡ ἀνησυχία, ὅχι ἀνὰ βρῆναι τὸν θά βρῆναι τὸν θάσσο—γι' αὐτὸν εἶναι τόσο βέλαιος!—ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν μεταφέρῃ, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν μυρωδιὰ τὰ τελωνεῖα κι' οἱ ἀστυνομίες τῆς Μασκάτης.

Ἰδέα ποὺ τὴν εἶχε κι' ὁ Καμύλκ, νὰ θάψῃ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ διαμάντια του σ' ἕνα νησί τοῦ ἱμανάτου! Χάθηκε κανέν' ἀγνωστο, ἀδέσποτο, ἀκατοίκητο νησί ἀπὸ τὰ μύρια τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, ποὺ σὲ καμμιὰ σημαία δὲν ἀνήκουν; . . . Τώρα, ποῖος ξέρει τὴν φόρα θὰ τὸν ἀνέγκαναν νὰ πληρώσῃ, ἀνὰ τὸν ἐπαίρναν κιόλα τὸ θησαυρὸν δόξα, μὲ τὴν πρόφαση πῶς ἀνήκει στὸν ἱμάν' ἀφ' οὗ βρέθηκε σὲ γῆ δική του; Σὲ τί θὰ χρησίμευε ἡ διαθήκη τοῦ Καμύλκ, ἀνὰ ἤθελε νὰ τὴν δείξῃ; Μήπως ἐγράφε πῶς τὸν κληροδοτοῦσε καὶ τὸ νησί, ἢ πῶς μὲ τὴν ἀδεια τοῦ ἱμάν' εἶχε θάψῃ ἐκεῖ τὴν περιουσία του;

Αὐτὲς τὶς μεγάλες, τὶς ἀνυπερέδλητες ἰσως δυσκολίες συλλογιζόταν τώρα ὁ Ἀντιφέρ. Καὶ ποῦ νὰ ξέρε ὁ κακόμοιρος, πῶς ἐκεῖ ποὺ ταξίδευε, μέσα στὸ ἴδιο καραβάνι, ἦταν κι' ἕνας ἰθαγενὴς καμμιὰ σαρανταριά χρονῶν, μ' ἐξυπνὴ καὶ πονηρὴ φυσιογνωμία, ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ παρακολούθῃ, νὰ ἐπιβλέπῃ, νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς τρεῖς Γάλλους, χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου; Ἀμέ; ἔτσι θὰ τοὺς ἄφινε, νὰ πᾶνε καὶ νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἢ Ἀστυνομία τοῦ ἱμάν'; Δὲν τὸ συνήθιζε αὐτὸ. Καθὼς εἶπαμε κι' ἄλλοι, ἢ Ἀστυνομία τῆς Μασκάτης, θαυμάσια ὁργανωμένη, παρακολουθοῦσε μὲ τρόπο καθε ξένου καί, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλῇ καθόλου, μὰ θάινε τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του κι' ἔδινε ἀναφορὰ στὸν ἱμάν' ποὺ αὐτὸς πᾶν ἐκινούσε τὰ παρακάτω . . .

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε πόσο ἐδυσχέρανε τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Ἀντιφέρ ἡ ἀγρυπνία κι' ἀδηλία αὐτῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτήρησιν. Νὰ ξεθάψῃ ἐκεῖνα τόσο βαρύνοντα ἡσυχῶς, νὰ τὸν καταλάβῃ ἀπὸ τὸ νησί στὴ Μασκάτη καὶ νὰ τὸν φορτώσῃ σὲ βαπόρι γιὰ τὸ Σουέζ, πάντα θάταν δύσκολο. Μὰ πολὺ περισσότερο ἔταν θὰ ἔξερε τί καὶ πῶς ὁ Ὑψηλότατος ἱμάν' ποῦ, σὺν ἔμπορος, ἐννοοῦσε νὰ βγάλῃ «κι' ἀπὸ τὴ μύγα ξύγκι» καθὼς λένε . . .

Ἀλλά, οὔτε ὁ Ἀντιφέρ, οὔτε οἱ σύντροφοί του ἔξεραν ἀκόμα πῶς ταξίδευαν παρακολουθούμενοι ἀπὸ ἀστυνομικὸν. Δὲν εἶχαν προσέξει κα-

θόλου τὸν Ἀραβὰ ἐκεῖνον, κρυμμένο μέσα σ' ἄλλους τριακόσιους ὁμοφύλους του, ποὺ δὲν τοὺς ἔχανε ἀπ' τὰ μάτια του στιγμὴν, μὰ χωρὶς νὰ τοὺς πλησιάζῃ χωρὶς νὰ ἔρχεται στὴν παραμικρὴ συνάφεια μαζί τους. Ἀλλοιῶτα, ποῖος μπορούσε νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀντιφέρ; Ὡς ὅρισε μὲν τὸ δίκιο τοῦ ὁ Ζίλδα.

Ἀλλ' ἀνὰ οἱ Γάλλοι δὲν εἶχαν καταλάβῃ τίποτα, δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν Σαοῦκ. Ὁ ψευδογραμματικὸς τοῦ συμβολαιογράφου ἔξερε ἀραβικά καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ μὲ μερικὸς ἐμπόρους ποὺ πῆγαιναν στὸ Σοχάρ. Αὐτοί, ποὺ ἐγνώριζαν τὸν ἀστυνομικὸν, τοῦ φανέρωσαν τὴν ἰδιότητά του. Κι' ὁ Σαοῦκ ὑποπεύθηκε πῶς ἡ Ἀστυνομία παρακολουθοῦσε τὸν Ἀντιφέρ καὶ μὴνκε σὲ κάποια ἀνησυχία. Γιὰτὶ ὅσο δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ ἡ κληρονομία τοῦ Καμύλκ στὰ χέρια ἐνὸς Γάλλου, ἄλλο τόσο δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ πέσῃ καὶ στὰ χέρια τοῦ ἱμάν'. . . Πρέπει νὰ προσθέσουμε πῶς ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἐπιτηροῦσε καθόλου τοὺς δυο Αἰγυπτίους, γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ πῶς εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τοὺς τρεῖς Γάλλους. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ; Αἰγύπτιοι στὴ Μασκάτη πῆγαιναν καθεμέρα. Ἀπλὴ σύμπτωση θὰ ἦταν ποὺ ἔφτασαν μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι, ποὺ ἔμειναν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο καὶ κατόπι ἐφυγαν—γι' ἄλλη βέβαια δουλειὰ αὐτοὶ καὶ γι' ἄλλη ἐκείνοι—μὲ τὸ ἴδιο καραβάνι. . .

Ξεκουράστηκαν δυο ὧρες τὸ μεσημέρι καί, ἀφ' οὗ ἔδωσε ὁ ἥλιος, ἐτοίμασαν τὸν καταυλισμὸν τοὺς γιὰ τὴ νύχτα.

Ἐκεῖ, κοντὰ σ' ἕνα βάλτο μισοξεραμένο, ἦταν ἐν' ἀπὸ τὰ ξισθητά τοῦ τόπου—ἕνα δέντρο τόσο μεγάλο, ποὺ μπορούσε νὰ σκιάσῃ ὅλο τὸ καραβάνι. Τὶ καλὰ ἂν τὸ ἐβρισκαν τὸ μεσημέρι! Οἱ ἄκτινες τοῦ ἡλίου δὲν θὰ μπορούσαν νὰ διαπεράσουν τὸ θόλο ποὺ σχηματίζαν τὰ πελώρια πυκνόφυλλα κλαδιά του, δεκαπέντε πόδια πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

(Ἀκολουθεῖ) Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΛΛΑ «ΟΑΣΙΣ»

Ἡ βίλλα «Ὁασις» βρίσκεται στὸ Χαλάντρι, ὅπως καὶ ἄλλες βίλλες πολυλές. Ναι, μὰ ἡ βίλλα «Ὁασις» δὲν εἶναι καθόλου σὺν τὴν ἄλλῃς τὶς πολυλές βίλλες. Αὐτὴ δὲν τὴν ξέρει ὁ κόσμος, δὲ βρίσκεται πάνω στὸ δρόμο, παρὰ σὲ μιὰ πτυχὴ ποὺ σχηματίζει τὸ ἔδαφος. Εἶναι σὺν κρυμμένη. Περπατᾷς στὸ δάσος, περπατᾷς, φτάνεις στὴ «Νεράϊδα», τὴν περνώς καὶ ξαφνικὰ ὦ! . . . ἀρχίζει μιὰ μεγάλη κατηφορία. Ἐνας γκρεμὸς ἔν, νά, ἐκεῖ εἶναι ἡ βίλλα «Ὁασις». Στὴν ἀρχὴ τοῦ γκρεμοῦ. Καὶ τὸ νόστιμο, οὔτε κἄν φαίνεται ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁλόγουρα στὴν βιλλίτσα μιὰ πλακόστρωτη αὐλὴ, γεμάτη φύλλα ξερά, κλαδιά, χῶμα. Τὰ παραθυρόφυλλα κλειστά. Ἡ καγκελόπορτα μὲ λουκέτο, δεμένη μὲ ἀλυσίδα καὶ στὸ πεζούλι μιὰ μαργαρίτα, ἀγριομαργαρίτα. Τί θλίψη! Εἶναι τόση ἡ ἡσυχία, ποὺ λές:

— Μὴν ἔκανα λάθος; Ἐδῶ εἶναι;

Ναι, ναι, ἐδῶ εἶναι. Νά, τὸ γράφει στὴν πόρτα. Βίλλα «Ὁασις». Ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶναι δῶ, εἶναι ὁ Γιωργάκης. Δὲν ἦρθ' ἀκόμα. Τέλος τοῦ Μαγιοῦ ὅμως, θὰ σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητο στὸ δάσος καί . . . Τί καί; Ὁ Γιωργάκης δὲ θὰ περιμένῃ νὰ σταματήσῃ καλὰ-καλὰ. Παρὰ θάνοιξῃ μιὰ τὴν πόρτα καὶ δρόμο. Ὡς ποὺ νὰ πῆς κίμνο, τὴν κατέβηκε τὴν κατηφορία. Ἡ πόρτα ποὺ εἶναι κλειστή; Ὁ πηδῆσθ' ἀπ' τὸ πεζούλι. Ὁ πηδῆσθ' στὴν αὐλὴ. Ὁ πηδῆσθ' μιὰ βόλτα γύρω στὸ σπῖτι, θὰ πηδῆσθ' ἀπ' τὸ πεζούλι τῆς ἄλλης μεριᾶς καὶ θὰ βγῇ στὸ δάσος. Κατηφορία καὶ πάλι κατηφορία. Ἐνας κατωκότοπος. Μήτε μονοπάτι ἐδῶ, μήτε τίποτα.

— Γιωργάκη, Γιωργάκη, θὰ ξεφωνίσῃ ἡ μαμμὰ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Ποῦ εἶσαι; Στάσου! Δὲ σὲ βλέπω!

— Ὅριστε! Ὅριστε! Ἐδῶ εἶμαι! Φωνάζει ὁ Γιωργάκης καὶ βρίσκεται κάτω στὴν ἀκροποταμιά.

Νάτος! Ἐχει καθαλήσει τὸ ἄλογό του, ἕνα ἄγριο ἄτι, ποὺ ἀφρίζει, ποὺ πηδᾷ, ποὺ χλμιντρά, ποὺ τρέχει, σὺν δαιμονισμένο. Ἀγηνίστε; Τί ἐπαθε; Ἀνεβαίνει κατεβαίνει τὶς πλαγιὰς τῆς ξεροποταμιάς. Πέφτει, σηκώνεται.

Κι' ἡ μαμμὰ ἀνησυχῇ, μὲ τὸ χέρι ἀντήλιο. Ζητᾷ τὸ παιδί της. Φωνάζει μ' ὅλη τὴ δύναμιν, γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ φωνὴ ἐκεῖ κάτω.

— Γιωργάκη, Γιωργάκη, ποῦ τὸ βρήκες τὸ καλαμί;

— Ποῖο καλάμι; Ξεφωνίζει ὁ

Γιωργάκης ἀπὸ κάτω. Ἀλογο εἶναι! . . . Ἐλα δῶ! Ποῦ πᾶς; Ὁ τὸ γράψω τοῦ μπαμπᾶ σου!

Ποῦ πᾶει; Μήπως ξέρει καὶ κείνος; Νά! Ὅπου τὸν πᾶει τὸ ἄλογό του. Γιὰτὶ θυμώνει ἡ μαμμὰ; Ἐνα κοτζῆμου ἄλογο, δύσκολο εἶναι νὰ τὸ κᾶνεις καλά. Καὶ κλωτσᾷ καὶ δαγκώνει. Ὡς ὅτου νὰ πᾶν τὸ γράμμα στὸ μπαμπᾶ, στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ ἡμερέψῃ βέβαια τὸ ἄτι, μὰ τώρα, γιὰ κοιτάτε, τρέχει σὺν ἄμυαλα. Φταίει ὁ Γιωργάκης;

Ὁ σωφὲρ μὲ τὴ Μαρία κουβαλοῦν τὶς βαλίτσες. Ἡ Εὐθυμούλα βοηθᾷ τὴ μαμμὰ.

— Γκρίτες, γκράτες, ἡ πόρτα ξεκλειδώνεται.

— Ἀχ! Τί ὠραία, μαμμάκα, φτάσαμε, ἔ; Κουραστήκατε; Ἀ! μιὰ μαργαρίτα! Λέγει ἡ Εὐθυμούλα καὶ τρέχει στὸ λουλούδι.

Κόβει τὸν ἀνθὸ, στολίζεται. Ξανακόβει, τὸν μαδᾷ. Μ' ἀγαπᾷ, δὲ μ' ἀγαπᾷ; Ὁ μπαμπᾶς βγαίνει μ' ἀγαπᾷ. Ἡ μαμμὰ πάλι μ' ἀγαπᾷ. Ὁ Γιωργάκης ὅμως καὶ τὶς δυο φορές δὲ μ' ἀγαπᾷ. Ἀ! μ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πῇ στὴ μαμμὰ. Νά τὴν, ἴσια-ἴσια ἐδῶ στὴν αὐλὴ, πληρώνει τὸ σωφὲρ. Μιὰ καὶ δυο τὴν ἀγκυλιάζει καὶ τῆς λέει τὸν καϊμό της. Τὰ λεπτὰ πέφτουν ἀπ' τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς, καταρραλοῦν.

Θυμώνει ἡ μαμμὰ. Φωνάζει:

— Φύγ' ἀπὸ δῶ! Ἀνόητο κορίτσι! Ἀσυλλόγιστο!

Χμ! . . . Ἀκοῦτε λόγια! Κι' ὁ στερεὸς ἡ μαργαρίτα βγαίνει μ' ἀγαπᾷ. Ὁραία ἀγάπη, συλλογίζεται ἡ Εὐθυμούλα καὶ θλίβεται. Καθὼς σκύβει τὸ κεφάλι μὲ λύπη, βλέπει τὶς πλαγιὰς, ποὺ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ μεριά εἶναι καθαρότατες καὶ κάτασπρες καὶ γυαλιστερές. Ἐδῶ γλυστρά κανεὶς ὠραία. Καὶ τί καλὰ ποὺ θὰ γίνονται οἱ βηματισμοὶ τοῦ κοζάκιου χοροῦ.

Ἡ Μαρία ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— Παιδιά! Εὐθυμούλα, Γιωργάκη, ποῦ εἴστε; Φωνάζει ἡ μαμμὰ, θέλει νὰ περάσῃ στὸ σπῖτι μαζί μὲ τὰ παιδιά της.

Μὰ ἡ φωνὴ δὲ φτάνει ὡς τὴν πίσω μεριά τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου βρίσκεται ἡ Εὐθυμούλα. Κι' ἀνὰ τυχὸν φτάσῃ, ἐδῶ εἶναι ἕνας θεότρελλος Κοζάκος ποὺ ξενόιαστα χορεύει κι' ἀκατάπαυστα. Τὰ πόδια πετάγονται ὡς τὸ κεφάλι, καὶ τὸ κεφάλι σκύβει ὡς τὰ πόδια. Οὔτε πάλι φτάνει ἡ φωνὴ στὴν ἄλλη μεριά τοῦ δάσους, ὅπου βρίσκεται ὁ Γιωργάκης. Κι' ἀνὰ ὑποθέσουμε πῶς θὰ φτάσῃ, δὲ θὰ

βρῇ τὸ Γιωργάκη, παρὰ ἕναν κλέφτην κλέφταρο, μὲ πέδιλα, κοντὰ παντὰ λονάκια καὶ δυο ξύλινες μαχαίρες στὴ μέση. Τὸν κυνηγοῦν οἱ χωροφύλακες. Μπερδεψοδουλίες. Κάτι χωροφύλακες, ἀπελπισία! Μὲ κοντὰ βιακάκια, ποδίτσες καὶ κάτι ξύλινες ξιφολόγχες στὸ χέρι.

Ναι, αὐτὰ θὰ γίνουν στὴ βίλλα, σὺν ἔρθουν τὰ παιδιά, αὐτὰ, κατὰ πῶς σὰς τὰ λέω. Ἐ, κι' ἀνὰ ἀλλάξουν λίγο, δὲν ἔχει σημασία. Νά ποῦμε ἡ Εὐθυμούλα, μὲ τὸ πρῶτο ποὺ θὰ μῇ στὴν αὐλὴ, μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ πεζούλι καὶ νὰ τὸ φέρῃ γύρω, χορεύοντας τὴν κουκαράτσα, ἐνῶ ὁ Γιωργάκης ἀνεδαομένος στὴν καπνοδόχο θὰ τὴν τραγουδᾷ μ' ὅλη τὴ δύναμιν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ θὰ γίνονται κάθε μέρα στὴ βίλλα «Ὁασις» κι' ὁ ἄερας θὰ γεμίξῃ φωνές. Ὅμως τώρα τί ἡσυχία! Δὲν ἦρθαν ἀκόμα. Ὁ σκύλος τῆς «Νεράϊδας», ἐκεῖνος ὁ μαλλιαρὸς, τὰ περιμένει. Ὅλο ἔρχεται καὶ ρίχνει μιὰ ματιά στὴν καγκελόπορτα. Εἶναι κλειστή, δεμένη μὲ ἀλυσίδα. Ὁχι, δὲν ἦρθαν τὰ παιδιά, ὁ Γιωργάκης ποὺ τὸν φοβάται ὁ σκύλος κι' ἡ Εὐθυμούλα ποὺ φοβάται τὸ σκύλο.

Δὲν ἦρθαν ἀκόμα. Τὰ ξερόκλαδα χορεύουν στὴν αὐλὴ. Στὴν καμινάδα σκαρφαλώνουν τὰ σκαθάκια. Κι' εἰν' ὁ βορὴς ποὺ ξεφυλλίζει τὶς μαργαρίτες, τὶς ἀγριομαργαρίτες.

ΙΡΕΙΜ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ
ΕΧΩ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΡΟΥΛΑ . . .

Ἐχω μιὰ μικρὴ κορούλα
Ὅμορφη καὶ αὐστηρικὴ
Μοιάζει σὺν ἀγνῇ δροσούλα
Σὺν λαλίστατο πουλί . . .

Ὅ,τι θέλει αὐτὴ μὲ κάνει
Δίχως λόγους νὰ μὲ πῇ,
Βάλθηκε νὰ μὲ τρελλανῇ,
Μὰ, δὲν νοιώθει πᾶν ντροπὴ; . . .

Μέσ' στὰ χέρια της θαρροῖτε
Καραγκιοζὺς προφαντὸς,
Τὴν κυρία ἐμὲ δά διπτε,
(Μὴ γελάτε προπαντὸς! . . .)

Ποῦ πηδαίει πάνω στὸν σπάγκο
Κάνει τρέλλες φοβερές,
Κι' αὐτὴ καθέσαι στὸν πάγκο
Καὶ γελάει-γελάει ποὺ λές! . . .

Στὼν παιδιῶν μας τὰ χαράκια
Οἱ μαννοῦλες πάντα ἐκεῖ
Μοιάζουμε σὺν παιχιδάκια
Παιχιδάκια τῆς στιγμῆς . . .

Ποῦ μποροῦν νὰ μᾶς τσακίσουν
Τὰ δυο προφαντὰ φτερά,
Μὰ καὶ νὰ μᾶς πλημμυρίσουν
Μὲ μὴν ἄδολη χαρά . . .

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΑ

Θά ήμουν δεκάξη χρονών. Όταν συμφώνησα μία μέρα, μ' ένα συνομήλικό μου συμμαθητή, να πάμε οι δύο μας έκδρομη στο Μπαράζ (*).

Ξεκινήσαμε πρωί, τα πράγματά μας τα είχαμε ετοιμάσει από βραδύς, πήραμε το σιδηρόδρομο, και κωθήκαμε στο πρώτο βαγόνι της τρίτης θέσης, δίπλα στην ατμομηχανή. Κάνανε τρέλες σ' όλη τη διαδρομή, στιγμή δεν μέναμε ήσυχοι· σκαρφαλώναμε στα σίδηρα του βαγονιού, βγάζαμε τα κεφάλια μας έξω απ' το παράθυρο και κουνούσαμε τα μαντήλια μας, ενώ τα μαλλιά μας ανέμιζε ο θερμός αέρας που έρχόταν με φιλή σκόνη καρβούνων από τη μηχανή, μπαίναμε μέσ' στο καμινί που βρισκόταν στη γωνία του βαγονιού, και στρίβαμε τα τιμόνια, κι' άλλα πολλά.

Τέλος φθάσαμε στο Μπαράζ, ανεβήκαμε σ' ένα γαϊδούρια και φτάσαμε έτσι στους μεγάλους κήπους στις όχθες του Νείλου. Πίσω μας βρισκόταν ο μεγάλος Νειλοφράκτης (**). Κατεβήκαμε από περιέργεια κάτω από τη γέφυρα να θαυμάσουμε τις μηχανές, και πιάνοντας σφιχτά κάτι κάγκελα που είχαν για τους μηχανικούς, προχωρήσαμε και φτάσαμε σ' ένα μεγάλο στύλο, υποβάσταγμα της γέφυρας. Από κάτω ο Νείλος κυλούσε με τρομερό κρότο, νόμιζες πως σείονταν δολοκλήρα δάση από δέντρα, έτσι έμοιαζε το κατακύλισμα των νερών του.

Πάνω ο στύλος ήταν φαρδύς και πλατύς τρία ως τέσσερα μέτρα, κοιτούσαμε κάτω τα νερά που ορμητικά κατέτρωγαν το βράχο, όταν ο φίλος μου ξαφνικά είπε, «Ε, παλεύουμε;» Δέχτηκα για να μη νομισθώ δειλός, στην άρχή με φοβέρισε πως θά μ' έριχνε μέσα, γιατί μ' έσπρωξε ως το χείλος του βράχου, κι' αν δεν έφερνα αντίσταση θά έπεφτα· στη στιγμή έβαλα όλη μου τη δύναμη να του κάμω το ίδιο, τον έφερα σχεδόν ως στην άκρη, όσο αντίσταση έφερε αυτός, τόσο εγώ τον έσπρωχνα, ο ιδρώτας έτρεχε κι' απ' τον δυνονί μου τα πρόσωπα ποτάμι. «Φτάνει!...» φώναξε και ξαναφώναξε, μ' αέρας έπαιρνε τη φωνή μακριά. Κι' έξαφνα, αυτός σάν να έχασε τις δυνάμεις του, σάν να λειποθύμησε. Τί συνέβηκε τότε; Θαύμα! το σώμα του έπεσε βαρύ άπάνω μου, μου φάνηκε πως πέφαμε κι' οι δύο στο κενό μ' ευτυχώς πέσαμε στο μέσο του στύλου! Θυμάμαι το εγχείρισμα που δοκιμάσαμε. Ο φίλος μου χλώμιασε κι' έμεινε για κάμποσα λεπτά άφωνος. «ΕΙ-

σαι τρελλός;» μου είπε, «κι' αν μ' έριχνες;». Εγώ είχα τ' άθροος μετά να γελάω, «Μά ναι» του είπα. «Είχα σκοπό να σε πνίξω...»

Δέν θυμάμαι άλλο τίποτα, παρά μόνον, πως, το ίδιο βράδυ, ενώ κατάκοπος έπεφτα στο κρεβάτι να κοιμηθώ, κι' έφερα πρὸς στιγμή όλα όσα συνέβηκαν στο νού μου, αίσθάνθηκα μία ανατριχίλα, καθώς μέσα μου άφονγκραζόμουν, το θόρυβο των άγριεμένων νερών του Νείλου, και ψέλισα άνάμεσα στα χείλη μου: «ναι, ήμουν τρελλός!...»

Νεϊλος [Α]

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σήμερα φεύγει η μαννούλα! Θά πάη στην πόλη. Συντριμμένη από την λύπη μου κοιτάζω άφηρημένη τις έτοιμασίες. Σκέπτομαι πόσο θά μου κοστίση ο χωρισμός της και πόσο άδειο θά μου φαίνεται το σπίτι χωρίς το γλυκό της χαμόγελο. Η έξοχή δεν θά μ' άρση χωρίς την συντροφιά της.

Τώρα την άκουω πού με φωνάζει να πάω να την άποχαιρέσω... Βγαίνουμε ως το άμάξι πού την περιμένει· μπαίνει μέσα και μου στέλνει το τελευταίο της φιλή ενώ η άμαξα χάνεται πίσω από σύννεφο σκόνης... «Αχ! Πόσο σκληρός είναι ο χωρισμός απ' τη μητέρα!

Μαύρο Ρόδο [Γ]

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΜΟΥ

— Μανία σουχει γίνει αυτή η άνοιξη. Μας ζάλισε.

Αιώνιος γι' αυτό το ζήτημα διαφωνούσα με τη μεγαλύτερή μου, άδερφή, πού τρελλανέται για τόν χειμώνα.

Μά είναι όμως να ρωτάη κανείς; Η καλύτερη έποχή είναι η άνοιξη.

Περπατούσα μόνη σ' ένα πλατύ έξυχικό ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Δεξιά κι' άριστερά το καταπράσινο των δέντρων και των σιταριών και το γαλάζιο φόντο τουόρανού μ' έκαναν να θαυμάζω της φύσης το μεγαλείο. Σε λίγο, άποροφημένη από το θαυμάσιο πλαιο, περπατούσα πιά άφηρημένη. Έξαφνα, κάτι έξαιρετικό, ύπεροχο μ' έκανε να προσέξω δεξιά. Ένα άσπρο κατακάθαρο σπιτάκι ήταν βουτηγμένο σε κάτασπρα λουλούδια πού για πρώτη φορά έβλεπα. Μεγάλα και πυκνά καθώς ήσαν πάνω στους πανύψηλους κλώνους τους έφθαναν το ύψος του σπιτιού. Ούτε ένα πράσινο φύλλο δεν μετρίαζε το μονόχρομο θέαμά τους. «Ετσι, κάθισα άρκετη ώρα για να θαυμάσω αυτό πού πρώτη φορά συναντούσα και πού τόσο με μεθούσε, ώστε για μία στιγμή ένόμισα πως πέταξα σ' ένα

άλλο κόσμο. Και βρισκόμουνα στην ίδια θέση πολλή ώρα, όταν κάποιο χέρι αίσθάνθηκα στόν ώμο μου. Γυρίζω. Μιά γνωστή μου φυσιογνομία, πού δεν μύρεσα να γνωρίσω, βρισκόταν άπέναντί μου.

— Τί κάνει τέλος πάντων η άνοιξη, μου λέει, και ύστερα μās κοροϊδεύουν πού τη λατρεύουμε. Γέλασα...

— Άρκετά κοιμήθηκες. Σήκω· σέ μισή ώρα περνάει το τραίνο. Πρέπει να ντυθής για να φύγουμε.

Γύρισα πάλι, για να θαυμάσω το πλατάκι. Τα μάτια μου όμως συνάντησαν την άνοιξιάτικη φύση του Μαρουσιού. Κρίμα. Ήταν όνειρο. Πόσο πιο φτωχή ήταν η άνοιξη της πραγματικότητας! Δέν άργησα όμως να την ξανασηνηθίσω και να την θαυμάζω όπως πρίν. Όστε ύστερα από λίγη ώρα, λίγο έλειψε να μαλώσω με την άδερφή μου για την αιώνια διαφωνία μας.

Μπατεροφλάυ [Β]

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Έπάνω από το χωριό μου βλέπω ένα τρίγωνο μεγάλο γεμάτο από θάλασσα. Με την άνατολή του ήλιου το τρίγωνο γίνεται δλόχροσο και σπινθοβολά. Τα κύματα καταάλανα χαμογελούν στους βράχους της άκρογιαλιάς.

Ο μπότης φυσά άπαλά με την θεία του πνοή. Στόν όρίζοντα φαίνονται δυο δλόλευκα πανάκια...

Η θάλασσα με τραβά... με φωνάζει να παίξω με το κύμα της.

Η φαντασία μου γυρνά μακριά, πού μακριά σε κύματα μεγάλα που με τόν άφρο τους με χαιδεύουν τραγουδώντας τις όμορφές της θαλάσσης.

Θάλασσα μαγεύτρα! Πόσο είμαι ευτυχισμένος όταν ο άφρός σου με περιζώνει άπαλά και μου σηκώνει ψηλά το σώμα και τόν νού.

Θάλασσα! μητέρα των θαλασσινών! κάποτε κι' εγώ παιδί σου θέ να γενώ και θέ να άρμενίζω στ' άπέραντα πλάτη σου.

Άννίβας [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Χίλια έπί χίλια, τί μās κάνουν, Ντίνο;

— Ένα στόμα, μαμμά!

Ισπότης της Άετας

— Πώς να χαλάσω αυτό το δεκάρι-κο, καίμνε Τοτό;

— Μπα, και δεν το δίνεις σε μένα άντι να το χαλάσεις; Κρίμα δεν είναι;

Ρόζα-Αίνα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
την 15 Μαΐου 1936

ΣΑΣ γράφει σήμερα ο κ. Ξανόπουλος για ταποκαλυπτήρια της προτομής του Πολέμη. Μαντεύετε βέβαια και τη δική μου συγκίνηση, χαρά και περηφάνεια για όλ' αυτά τα όραία πού έγιναν, ώστε είναι περιττό να σάς πω κι' εγώ. Τις εύχαριστίες μου μόνο πρέπει να έκφράσω και δημοσία, τις θερμότερες, τις δλόφυγες, πρώτα πρώτα στο Φιλ. Σύλλογο «Παρνασσό» πού έστησε το μνημείο μας και διοργάνωσε τη σεμνή τελετή, έπειτα στους ρήτορες των άποκαλυπτηρίων πού τόσα καλά λόγια είπαν και για μένα, και στις αθηναϊκές έφημερίδες πού έγραψαν άλλα τόσα, όλες άνεξαιρέτως—γιατί ούτε μία δεν είναι πού να μην έγραψε—και ιδιαίτέρως στα «Αθηναϊκά Νέα», στα όποια χρεωστώ και τις όραιες άνέκδοτες φωτογραφίες πού δημοσιεύω σήμερα.

Μαντεύω, Άνατολίτισσα, τί θά είπες στο μπαμπά όταν σε ρώτησε αν θάνανώσσης και φέτος τη συνδρομή σου. Εύχαριστώ για όλα και για το μεγάλο αυτό γράμμα πού μου έκαμε τόσο χαρά. Η καινούργια σου μετάφραση—δέν την είδα ακόμη—έλπίζω να είναι καλύτερη.

Όλ' αυτά πού γράφεις, Μύρον της Άνδρου, τά είδες στην Έκθεση ο Άνανίας και τά έθαύμασε. Δέν ήταν όμως δυνατό να γράψω παρά μόνο για εκείνα πού ένδιέφεραν όλα τα παιδιά, και τα μικρότερα. Έπειτα, στα άλλα Περιπτερά βρήκα και δηγούς πού τόν κατατόπισαν και τόν βοήθησαν, ένω το Περιπτερό της Παιδαγωγικής Άκαδημίας και τις δυο φορές ήταν έρμημο. Όστόσο, έπειτα από ένα γράμμα σου δίνεις μία ιδέα του τί γίνεται στην Παιδ. Άκαδημία και την Άκαδημία της Γυμναστικής, θά το δημοσιεύσω χωριστά στο έρχόμενο.

Α, να μην είσαι «έξχασος», Μπουμπιλ, και προπάντων να μη νομίζεις πως με ζαλίζεις με την πολυλογία σου... Χαίρω πού πέρασε τόσο καλά το Πίσχα και σού εύχομαι και το χρόνο. Σε λίγο θάρχισουν και τάποτελέσματα των Έκτακτων Διαγωνισμών, και σύντομα θάνακοινωθούν και τάποτελέσματα του Ραδιοφωνικού, πού άργησαν με τις άρρώστειες μας—αυτές πού έκαμαν και τα τελευταία φυλλάδια να καθυστερήσουν.

Δοξασμένο Άκρωτήρι, αυτό το ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σού άνέκρινα, και σού έστειλα ένα τετράδιο. Έκαμες πού καλά πού μου τά έγραψες όλ' αυτά για να συμπληρωθής ή γνωριμία μας. Χαίρω πού είσαι δημοτικιστής, δέν έξρω όμως αν τό έγκρινή ο μπαμπάς, πού είναι Γυμνασιάρχης. Όσο για την άγάπη σου στη φύση, στα έζω, στα φυτά, ώ, κανένας δέν πιστεύω να έχη αντίρρηση. Άλλά όποιος άγαπή τη φύση, δέν μπορεί να μην άγαπή και τη δημοτική, πού είναι η φυσική γλώσσα, και τόσο όραία όπως είναι όλα τα φυσικά.

Κι' εγώ χαίρω, Σίφωνα, πού μπήκες πιά στην κίνησή μου και σ' εύχαριστώ πού σκοπεύεις και να ξεπαθώσης. Έλπίζω να μου γράφεις συχνά και να μου λές τις έντυπώσεις σου απ' όσα βλέπεις, όπως μου περιγράφεις σήμερα αυτή την όραία έκδρομή πού έκαμες στη Χαλκίδα. Έπίσης και απ' όσα διαβάζεις όπως σήμερα για τις Έξωφρενικές Περιπέτειες και τόν Μπαρμπα-Μακροπόδη πού τόσο άρέσουν.

Κι' εγώ χαίρω, Σίφωνα, πού μπήκες πιά στην κίνησή μου και σ' εύχαριστώ πού σκοπεύεις και να ξεπαθώσης. Έλπίζω να μου γράφεις συχνά και να μου λές τις έντυπώσεις σου απ' όσα βλέπεις, όπως μου περιγράφεις σήμερα αυτή την όραία έκδρομή πού έκαμες στη Χαλκίδα. Έπίσης και απ' όσα διαβάζεις όπως σήμερα για τις Έξωφρενικές Περιπέτειες και τόν Μπαρμπα-Μακροπόδη πού τόσο άρέσουν.

Κι' εγώ χαίρω, Σίφωνα, πού μπήκες πιά στην κίνησή μου και σ' εύχαριστώ πού σκοπεύεις και να ξεπαθώσης. Έλπίζω να μου γράφεις συχνά και να μου λές τις έντυπώσεις σου απ' όσα βλέπεις, όπως μου περιγράφεις σήμερα αυτή την όραία έκδρομή πού έκαμες στη Χαλκίδα. Έπίσης και απ' όσα διαβάζεις όπως σήμερα για τις Έξωφρενικές Περιπέτειες και τόν Μπαρμπα-Μακροπόδη πού τόσο άρέσουν.

Δέν θυμώμαι τώρα καλά, Εϋτυχία, μ' αμ φάνεται πως άπάντησα και στο προηγούμενο γράμμα σου. Πολύ μ' εύχαρίστησε και το σημερινό, πού πραγματικώς ξεχειλίζει από άγάπη. Χαίρεται όμως στη μαμμά και φιλάει στη χαριτωμένη Μπαμπεκούλα, πού κι' αυτή βέβαια θά γίνη μία μέρα Διαπλάσοπούλα θερμή σάν και σένα.

Ροδία, ιδες τί άπάντω παραπάνω στο Μύρον της Άνδρου. Δέν ήταν βλέπεις, δυνατό να περιγράψω ο Άνανίας σε δυο άρθρα ό, τι καλό έπήρχε στην Έκθεση. Όστόσο άκουσα πολλούς θαυμασμούς για όσα δείχνει εκεί το λαμπρό σας Όρφανοτροφείο, και ιδίως τα έργα τέχνης, τα χειροτεχνήματα και τις εικόνες από τη σχολική σας ζωή. Σε συχαίρω για τό ποιήμα πού έστειλες στην Α. Μ. τόν Βασιλέα για τη γιορτή Του και για τό εύχαριστήριο πού σού έστειλες κι' Εκείνος.

Δέν έπρεπε, Κλέρα, να «πικρισθής» για την άπόρριψη του κομματιού σου. Δέν σάς είπα τόσες φορές πως όταν στέλνεται κάτι για τη Σελίδα, πάντα πρέπει να έχετε υπ' όψη πως μπορεί και ναπόρριφθής, και καμιά έντύπωση να μη σάς κάνει ή άπόρριψη—και, πρώτη, και δεύτερη, και τρίτη, και... και...—παρά να γράφετε κάτι άλλο πού άσφαλώς θά είναι καλύτερο, και θά σάς φέρνι, ή τουλάχιστο θα σάς πλησιάζει στην έπιτυχία; Όστόσο χαίρω πού ή «πίκα» σου πέρασε και περιμένω το καινούργιο σου κομμάτι. Στο τέλος σημείωσε και την έπιθυμία σου κι' εύχαριστως, αν χρειασθής, θα συμμορφωθώ.

Μού φαίνεται περίεργο, Ήπειρωτόπουλο, να χαθούν τρία γράμματά σου κατά σειρά. Μην άργησα να σου άπαντήσω κι' ένόμισα πως δέν τά έλαβα; Όστόσο αυτό έφθασε στα χείρα μου, σού άπαντώ, κι' έτοι είδα χάρση το «ήθικό» σου. Ναί, το κάθε πράγμα πού περιέχοντός σου πρέπει να το κρίνεις με σκέψη, με λογική. Να μη βασίζεσαι δηλαδή στον ένθουσιασμό πού σου γεννά τυχόν την πρώτη στιγμή. Κι' όταν ο ένθουσιασμός αυτός μείνη και μετά τη σκέψη, τότε να το παραδέχεσαι για καλό.

Χαίρω, Δευκοπεργιώτη, πού ή έκπαιδευτική σας έκδρομή θά γίνη στην Άθήνα κι' έτοι θά γνωρισθώ και προσωπικά. Ο Μέγας Άλέξανδρος στάθηκε βέβαια άπολιτιστής, μ' δέν ήταν λάθος να τόν πής και κατακτητή, αφού έτσι τόν λές όλος ο κόσμος. Είπα «άκόμα και μουσική», όχι γιατί ή μουσική δέν είναι κάτι σπουδαίο, αλλά γιατί είναι το τελευταίο ίσως πού πρέπει να έέρη ένας πολιτικός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μανταλένα, κ. (ΙΚ). Ροδόγελι, κ. (ΕΧ). Ελευθέρο Πουλί, κ. (ΚΔ). Δόν Κολοκύθας Πάτερας, ά. (ΑΖ). Εϋθύμος Σημαιοφόρος, κ. (Ι). Ρουμελιωτάς, ά. (ΙΜ). Καστανή Αεροπόρος, κ. (ΚΚ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Μυσωσις, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Μάθημα πίνου» της Κ. Κ. Κ. Πολύ νόστιμο το θέμα για να δημοσιευθής όμως θά ήθελε και το γράμμα να ήταν καλύτερο. Άς έναχαρφή κάπως πού περιποιημένο και πιο σφιχτοδεμένο. — Η έκδρομή του Ριφονιδύνου Ναύτη. Ίδου τα σφάλματά του: όπος θέλει ο φίλος μου να τού τά πω. Η γλώσσα άνώμαλη, το θέμα δέν άναπτύσσεται καθόλου, το γράμμα άτεχνο. — Σηκνές από το Καρπενήσι» πού Αϊδερίου.

Όραιες εικόνες, πού στις γενικές γραμμές παρουσιάζονται καλά, αλλά στις λεπτομέρειες άδικούνται. Πράγμα κάπως άκατάστατο. — Νουσταλγία της Δροσουλάς. Έχει κάποια δροσιά, σάν την ποιητριά του. Μά οι στίχοι κοινότατοι καθώς και το θέμα. — Θά έξακολοθώσω.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Πέν (έστειλα 6 τετράδια· καμιά ένόχληση, μόνο να ρού γράφης) Βασίλειον Βουλγαροκτόνον (μπορείς να μού στείλεις την έκθεσή σου να την κρίνω ως κομμάτι για τη Σελίδα, άλλ' άφού ιδες την τύχη του προηγούμενου κομματιού σου Διαγωνισμός για σύνθεση Άσκήσεων θάρχηση ακόμα να προκηρυχθής) Νεοφερμένη (βεβαίωτα μπορείς να διαφύγεις τόν Ντένεκτιβ Χ' απ' όλες αυτές τις άποκαλύψεις πού βλέπεις, έλάχιστες είναι σωστές) Άέραν Φρέσκον (έστειλα χάρη πού ή άδελφή σου έγινε έντελως καλά) Μαύρον Καβαλλάρην (λυπήθηκα πού για τό παθημά σου· πάλι καλά πού δέν έσπασες το πόδι σου γιατί θάταν πού δύσκολη ή θεραπεία· το χέρι θά περάση γρήγορα· ναι, ο κ. Π. είναι τώρα καλά) Μικρούλαν Τραλαλά (βέβαια, αν ήσουν πιο μεγάλη, θά έρχόσουν μόνη σου να παίρνεις ό, τι θέλεις και δέν θά είχες ανάγκη κανένα· αλλά δέν θάρχηση να γίνη κι' αυτό, έννοια σου· χαίρω πού σού άρέσει τόσο να λύνεις και να φτιάχνεις Άσκήσεις· αυτές πού φτιάχνεις να τις φυλάξ, για να μού τις στείλεις όταν προκηρυχθής ο σχετικός Διαγωνισμός) Ροδόγελι (αυτό σού άνέκρινε από τα τρία πού έπρότεινες· θά είδες και το ψευδώνυμο της Τ' το γράμματάκι· σας πού μ' εύχαρίστησε κι' έλπίζω να μού γράφετε συχνά· αλλά χωριστά ή καθεμιά σας και... με πού σκούρο μελάνι)

Δόν Κολοκύθαν Πάτεραν (αυτό, καθώς θά είδες, σού άνέκρινε· πού μού άρεσε το πρώτο σου γράμμα· τώρα βέβαια δέν θά με θυμάσαι μόνο όταν μία μικρή άρρώστια θά σε κρατή στην πλήξη του κρεβατιού· εγώ θέλω τα παιδιά μου να πάνε πάντα καλά και πάντα να με θυμούνται· το δικαίωμα ψευδωνύμου είναι όρ. 10 κι' έστειλες 8· ώστε όταν θά μού έναγράψης, βάλε μέσα στο γράμμα σου κι' ένα έδραχμο γραμματόσημο) Άετιδέα (έστειλα τρία τετράδια· χαίρω για την έρση του Συλλόγου σας και περιμένο πολλά) Ρίτσαν Α. Γεωργιοπούλου (εύχαριστώ πού και για το δεύτερο έσοπάθωμα· ή νέα μου φίλη μού έστειλε τη συνδρομή της· περιμένο τη νέα σου διέθυνση· έστειλα) Γιλόριαν (να είσαι κι' εύχαριστήμένη πού μόνο 2 3 άφινεις άλφες· σε λίγο θά τις λύνεις όλες) Εϋθύμιον Σημαιοφόρον (αυτό σού έλαλεξα· χαίρω πού για τη γνωριμία κι' έλπίζω να μού γράφης· μη φοβάσαι, δέν με κουράζεις) Βασιλιάναν (έστειλα 16ον· ναι, πού συχνά θά μού γράφεις το καλοκαίρι από την Κηφισιά)

Άσπρο Άραπάκι (χαίρω, έλαβα, έστειλα· για τα Π. Πνεύματα, πού να θυμώμαι· λαβαίνω τόσο πολλά! δέν τά έναστέλνεις) Άννίβαν (αυτό, καθώς θά είδες, σού άνέκρινε· εύχαριστώ θά διαβάσω το διήγημα και θά σού πω) Όρεινόν Κερκίρας (έστειλα· θά τη διαβάσω) Άλεξ. Κ. Άραβαντινού (έλαβα) Έλλην Κ. Ζ. (έστειλα τα τρία πού δέν είχες λάβει· βεβαίωτα χαθήκαν στο ταχυδρομείο) Σεντεμένην (αυτό, κι' έτοι θά το γράψης, με γώτα κι' ένα μ') Μανταλέναν κτλ. κτλ.

Τις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 5 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

(*) Το σημείο όπου ο Νείλος χωρίζεται σε δυο βραχίονες, πρίν να χυθής στη θάλασσα· άπέχει 1.20' από το Κάιρο, σιδηροδρομικώς.

(**) Έκεί όπου χωρίζονται τα νερά σε δυο βραχίονες, υπάρχει Νειλοφράκτης.

